

2019 1 Mayıs:
Kitlesele, direngen, umutlu...

Proleter DEVRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

5 Dergisi

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Mayıs 2019 Sayı: 77

Fiyatı: 3 TL

1 Mayıs'ı geride bıraktık. Her 1 Mayıs'ta olduğu gibi pek çok mesajıyla birlikte tabi ki...

2019 1 Mayıs, kitleliliği, direnişçiliği, militanlığı ile egemenlere korku salarken; işçi ve emekçilere ve onların temsilcilerine moral ve umut aşıladı... Bu yılki 1 Mayıs'a dünyada Fransa'nın, ülkemizde Taksim'in damgasını vurması, bunun en önemli göstergesidir.

Yaklaşık 6 aydır Fransa'yı sallayan "Sarı Yelekliler", 1 Mayıs günü de Paris sokaklarını doldurdu. Yüzbinlerce işçi ve emekçi, emperyalist-kapitalist sistemin merkezlerinde öfkelerini en sert biçimlerle ortaya koydular.

Ülkemizde ise, krizle birlikte artan yoksulluğa ve işsizliğe karşı büyüyen tepki 1 Mayıs'a aktı. Başta kıdem tazminatı olmak üzere hak gasplarına izin verilmeyeceği bir kez daha ilan edildi.

Ve 1 Mayıs alanının Taksim olduğu gerçeği yeniden gösterildi. Polisin barikatlarına, reformistlerin demagogilerine rağmen bir çok noktadan Taksim hedefli gösteriler gerçekleşti. 1 Mayıs ve Taksim'in birbirinden ayrılmaz simgeler olduğunun altı kalınca çizildi.

Bütün bu olumluluklara rağmen, 1 Mayıs'a yine işçi ölümleriyle girdik. Sabah saatlerinde Maraş'tan Urfa'ya 1 Mayıs mitingine gitmek için yola çıkan işçilerin minibüsü trafik kazası geçirdi ve içlerinden beşi hayatını kaybetti.

Elbette buna "kaza" denilemez! Ülkemizde insanlarımızın hele de işçilerimizin hiç değeri yok! Her yıl traktörlerle taşınan onlarca mevsimlik işçi, trafik kazalarında can veriyor. Bozuk otobüs ve minibüslere doldurulan, bozuk yollarda yolculuk yapmak zorunda bırakılan binlerce insan, kaza denilen bu cinayetlere kurban gidiyor.

Sayfa 2'de sürüyor

Bu kan denizinin ufkundan

KIZIL BİR GÜNEŞ DOĞACAK!

TAKSİM 1 MAYIS ALANIDIR ENGELLENEMEZ!

Proleter DEVRİMÇİ DURUŞ

Bu kan denizinin ufkundan KIZIL BİR GÜNEŞ DOĞACAK!

Ve tabii bitmek bilmeyen iş cinayetlerin-
de... Günde ortalama en az 5 işçiyi yutan bu
kanlı çark, 1 Mayıs günü de 2 işçiyi yuttu.
Kastamonu'nda bir mermer ocağıydı bu seferki
mekanı...

İşçi ve emekçilerin bayramını bir kez daha
kana buladılar. Ülkemizde işçi ve emekçilerin
hangi koşullarda çalışıp yaşadığını bu günde de
gösterdiler...

Açlık sınırının asgari ücreti aştığı, ülke
nüfusunun yaklaşık yarısının bu sınırdan yaşa-
dığı; yaklaşık 7 milyon kişinin işsiz olduğu, bir
işe girmek için metrelerce kuyrukların olduğu,
hayatta kalmak için ilanla böbreklerin satışa
sunulduğu bir ülke burası...

Hal böyleyken; "simit-çay" hesabı ile nasıl
tasarruf yapılacağını anlatan AKP'li yetkili-
ler var! Arka arkaya açıkladıkları "ekonomik
programlar"la işçi ve emekçilerin cebinde
kalanları da patronlara aktarma planları yapan-
lar var! "İşsizlik fonu"ndan akıtılanlar yetmezmiş
gibi, "kıdem fonu"yla, zorunlu BES'le, yeni vergi
soygunuyla patronları kurtarma derindeler.

1 Mayıs alanlarına akan kitleler, iliklerine dek
sömürülmeleri yetmezmiş gibi kendileriyle dalga
geçenlere ve ellerinde kalan kırıntılara da göz
dikenlere öfkelerini haykırdı. Hesaplarını, planla-
rını ona göre yapmalarını hatırlattı.

Bundan sonrası sözün bittiği, eylemin konu-
şacağı yerdir...

İşçi ve emekçiler krizin yükü altında ezilir-
ken, AKP-MHP bloku kaybettiği seçimleri iptal
ettirme derdinde... 31 Mart seçimlerinde aldıkları
yenilgiyi hala hazmedemediler. Seçimlerin üze-
rinden bir ayı aşkın süre geçtiği halde, itirazları,
oyunları bitmiyor. İleri sürdükleri bütün kozlar işe
yaramayınca, açıktan YSK'yı tehdit etmeye baş-
ladılar. Sandık kurulları hakkında davalar açıp
FETÖ'cülükle suçlamaları, aynı zamanda YSK
üyelerine de bir gözdağı anlamını taşıyor.

YSK'nın bugüne dek neler yaptığını biliyoruz.
Mühürsüz oylardan ölü seçmenlere kadar her
tür hileye göz yumdu; bizzat uygulayıcısı oldu.
Onun için onlardan yasalara uygun davran-
malarını beklemek, bu yönde çağrılar yapmak
boşunadır. YSK'nın bir kez daha AKP-MHP'nin
isteklerini yerine getirmemesinin tek koşulu, mu-
halefetin buna izin vermeme kararlılığı olacaktır.

Bu noktada başta CHP olmak üzere muhale-
fet partilerinin tutumu önem kazanıyor. Seçimin
yenilenmesi gibi keyfi bir tutumu tanımayıp
seçimleri boykot edeceklerini duyurmaz iseler,
zaten kaybetmişler demektir. Esasında bu kararı

çok önceden alıp net bir duruş ortaya koysalar-
dı, bu noktaya kadar gelinmezdi. Her zamanki
uzlaşmacı tutumları ve kitleleri sokağa dökme
yönündeki ürkeklikleri, sürecin uzamasındaki
asıl faktördür.

Yaşanan onca deneyimin ardından, hala
"yeni bir seçimde yüzde 60 oy alırız" diyerek, bu
seçimlere katılmayı savu-
nanlar, AKP-MHP blokunun
gizli destekçileridir. Bu
rezaletin bir parçası olmak,
faşist-gerici blok karşısında
diz çökmek, dahası ona
hizmet etmek demektir.

AKP-MHP bloku, 31 Mart
seçimlerinde düşüşlerini
gördü. Asıl kıyameti İstan-
bul üzerinden koparmaları,
İstanbul'un nüfus yoğunlu-
ğu ve psikolojik etkisi ka-
dar, ekonomik olarak elinde
tuttuğu güçtür.

İstanbul Belediyesi'nin
bütçesi, birçok bakanlığın
bütçesinden fazladır. Milli
gelirin yüzde 31'i İstanbul'da
üretilmektedir. Nemalandıkları
muslukların önemli bir kısmının
kapanması halinde, etraflarındaki tarikatla-
rı, çeteleri doyuramayacakları ve altlarındaki
halının çekileceğini bildiklerinden, tüm güçleriyle
yükleniyorlar.

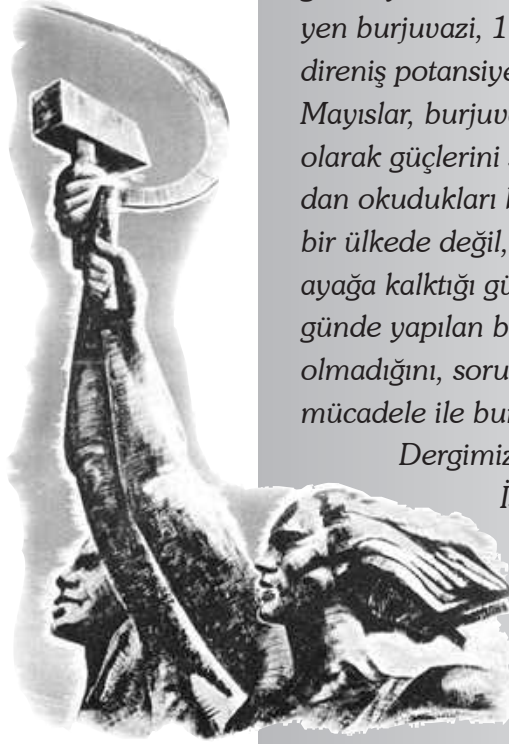
Yaşadıkları korku ve tedirginlikle per-
vasızca kararlar alıyor, saldırıya geçiyorlar.
Kılıçdaroğlu'na linç girişimi, ayakta kalabilmek
için her şeyi yapacaklarını gösteriyor. Böylesi bir
gözü dönmüslük karşısında, uzlaşmacı esnek
tutumların kazanma şansı yoktur.

"Faşizm aç kurt gibidir, onu tavizlerle doyura-
mazsınız" diyen Komünist Enternasyonal, Hitler-
Mussolini faşizmini yaşayarak bu tespiti yaptı.

Faşizmin panzehiri sınıf mücadelesidir.
Faşizme karşı dişe diş bir mücadeleyi göze
almadan, bırakalım yıkmayı, geriletmek bile
mümkün olmaz.

İşçi ve emekçiler 1 Mayıs'ta faşizme ve tüm
gericiliğe karşı tepkilerini ortaya koydular. Doğru
bir önderlikle faşizmi yerle bir etmek, bu sömür
ve soygun düzenine son vermek mümkündür.
Tıpkı enternasyonal marşında söylendiği gibi...

"Cellatların döktükleri kan / Bir gün onları
boğacak! / Bu kan denizinin ufkundan / Kızıl bir
güneş doğacak!.."

Okurlara...

Merhaba,

1 Mayıs umudu ve coşkuyu büyüttü.

İstanbul'a damgasını vuran Taksim kararlılığı
oldu; diğer 1 Mayıs'larda ise kitleler ekonomik
kriz karşısında öfkelerini haykırdılar.

Bu tablo, egemen sınıfların saldırı paketle-
rini uygulamalarının hiç de kolay olmadığını
gösteriyor. Kıdem tazminatının gaspını hedefle-
yen burjuvazi, 1 Mayıs'ta karşısında büyük bir
direniş potansiyeli gördü. Zaten genel olarak 1
Mayıslar, burjuvazi ile proletaryanın karşılıklı
olarak güçlerini sınadıkları, birbirlerine mey-
dan okudukları bir gündür. Tek bir kentte, tek
bir ülkede değil, bütün dünyada proletaryanın
ayağa kalktığı gündür. Ve tüm dünyada aynı
günde yapılan bu gösteri, proletaryaya yalnız
olmadığını, sorunlarının ortak olduğunu, ortak
mücadele ile bunları aşabileceğini gösterir.

Dergimiz yayına hazırlandığı sırada,

İstanbul seçimlerine ilişkin YSK

kararı halen çıkmamıştı. Her
defasında sandıktan istediği
sonucu çıkarmayı başaran
AKP, bu defa zorlanıyor. Ve
kitlelerin tepkileri, CHP'nin
de AKP karşısında direnme-
sini, seçim sonucuna sahip çıkmasını getiriyor.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları, dergi-
miz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

77. Sayıda

3	Kılıçdaroğlu'na linç girişimi
5	"Mazbatamı çaldın!"
6	HDP'ye seçim tuzağı
7	"Ekonomide reform" değil, saldırı paketi
8	Üç öğün simit yemek
9	Yandaş sendikaları korku sardı
10	1 Mayıs yaygın ve kitlesele kutlandı
11	Tohumu toprağa kavuşturmak
12	2019 1 Mayıs: Kitlesele, direngen, umutlu...
15	İsviçre'de devrimci 1 Mayıs
16	Paris'te 1 Mayıs: Komünarların çocukları...
17	Bir cinayet: Rabia Naz
18	Anaların öfkesi katilleri boğacak
19	Geleceğimizin köprüsü tarihimize
21	Sudan'da bir diktatör daha devrildi
22	Venezuela'daki darbe girişimi bastırıldı
23	İşkenceci Raci Tetik öldü

CHP

lideri Kılıçdaroğlu'na Ankara-Çubuk'ta bir asker cenazesi sırasında linç girişimi yapıldı. Seçimlerin ateşi henüz sönmemişken gerçekleşen bu olay, faşist-gerici blokun saldırılarını arttıracak bir döneme işaret ediyor.

Linç girişiminin tam da İstanbul'da 17 gün gecikmeli olarak mazbatasını alabilen İmamoğlu'nun Maltepe'de miting yaptığı saatlere denk getirilmesi, tesadüf değil. Saldırının zamanlaması kadar, yapılaş biçimi de her şeyin önceden planlandığını, örgütlü ve organize bir saldırı olduğunu ortaya koyuyor. Böyle bir saldırının başka türlü yapılabilmesi mümkün değil zaten...

ölüm korkusuyla bekletilir mi?

Organizasyon öyle hazırlanmış ki, Kılıçdaroğlu daha cenaze törenine girer girmez "Bay Kemal, senin burada ne işin var?" diye bağırıyorlar. Cenaze namazı kılınırken sözlü saldırılar devam ediyor. İmamın zar-zor kıldırıldığı namazın ardından, üst düzey asker-sivil bürokrat, cenaze arabasının arkasında saf tutup ayrı bir yola girerken; Kılıçdaroğlu ve yanındakiler kitlenin içine sürükleniyor. Kılıçdaroğlu'nun korumaları dışında ne bir polis, ne bir asker var... **Kılıçdaroğlu ve CHP'liler, saldırgan güruhla başbaşa bırakılıyor.** Bu arada arabaları da taşlarla parçalanıyor...

Sonrasında evi saran güruhu dağıtmak için de hiç bir şey yapmıyorlar. Ne havaya ateş açmak, ne

güruhlardır. Onun dışında haklarını arayan işçi-emekçi, iş isteyen işsiz, "acım" diyen yoksul, çocuğunu soran ana, hepsi en vahşice saldırılara maruz kalmıştır.

Linç girişiminin öncesi ve o sırada yaşananlar, her şeyin göz göre göre yapıldığını ortaya koyuyor zaten. Bir de sonrası var... Cumhurbaşkanı'nın bakanlara kadar devletin en üst yetkilileri, arka arkaya yaptıkları açıklamalarla bu faşist güruhu değil, cenazeye giden Kılıçdaroğlu'nu ve CHP'lileri suçladılar!

Sormadan, hassasiyetler dikkate alınmadan cenazeye gidilir miymiş! AKP-MHP blokunun yüzde 70 civarında oy aldığı bir bölgeye girilir miymiş! İçişleri Bakanı zaten önceden uyarımadı mı!? "Valilere emir verdim, CHP'liler cenazeye gelmeyecek" demedi mi!? "Buna rağmen gidiyorlarsa, bu saldırıyı da hak ediyorlar" demeye getiren bir dizi laf...

Ardından gözaltına alınan üç-beş kişinin de salıverilmesi... Ki aralarında "yakın bu evi" diye bağırarak kadın ve Kılıçdaroğlu'na yumruk atan kişi de var... Bunlar, "galeyana gelmiş kişiler" üstelik "protesto haklarını" kullanmışlar...

Sadece bu güruhlara "acılı günü", "gaz sıkışması" vardır; bir tek onların "galeyana gelme" özgürlüğü, "protesto hakkı" bulunur ve bir tek onlara devlet "anlayışlı, hoşgörülü" yaklaşır... Bir twit atan hapishaneyi boylar da, yumruk atan, silah sıkan katiller, caniler serbest bırakılır. Hatta sırtı sıvazlanır, bayraklı hatıra fotoğrafları çekilir, kahraman ilan edilir!...

Biz bu filmi çok gördük... Bugüne dek başta komünist ve devrimciler olmak üzere işçi ve emekçilere, Kürt halkına, ulusal-mezhepsel topluluklara karşı ne çok saldırı, katliam, linç girişimi yaşandı; ve bunların üzeri hep bu tür yalan ve demagojilerle örtülmeye çalışıldı...

Bu kez farklı olan, bir anamuhalefet liderine karşı yapılmasıdır. Elbette daha önce de liderlere dönük çeşitli saldırı veya suikast girişimleri oldu. Fakat ilk kez böyle bir linç girişimi yaşandı. Bunun nedenleri üzerine durmak gerekiyor.

Hangi mesaj veriliyor?

Kılıçdaroğlu ve yanındaki CHP'lilerin sığınmak zorunda kaldıkları evi kuşatan güruha, orada bulunan

Kılıçdaroğlu'na linç girişimi: FAŞİZM TAVİZLE DURMAZ!

CHP, yapılan saldırıya denk bir tutum içine girmiyor. İmamoğlu başta olmak üzere belediye başkanları sürekli "kucaklaşmaktan" söz ediyor. Ya da Erdoğan'ın "Türkiye ittifakı" demesi, hemen umutlanmaya yolaçıyor. Oysa bu sözün üzerinden Kılıçdaroğlu'na linç girişimi oldu. Faşist aç kurtları tavizlerle doyuramazsınız! Aksine daha da cesaretlenirler. Eğer bu linç girişimine karşı ciddi bir karşı duruş sergilenmezse, yeni ve daha büyük saldırılar sökün edecektir. Durum bu denli kritik ve hayatidir.

Göz göre göre...

Linç girişimi, devletin güvenlik güçlerinin en üst düzeyde temsil edildiği bir ortamda gerçekleşiyor. Başta Milli Savunma Bakanı olmak üzere, Emniyet Genel Müdürü, Ankara Emniyet Müdürü, Jandarma Genel Müdürü gibi, güvenlik teşkilatının en üst düzey temsilcileri cenaze töreninde yer alıyorlar.

Sadece bunların korumaları bile yüzlerce sivil-resmi polis demek. Yani sıra devlet erkanının bu şekilde temsil edildiği her cenazede olduğu gibi, özel hareket, jandarma, polis yığınağı da var. Yani her tarafın güvenlik güçleriyle sarıldığı son derece güvensiz bir ortam mevcut... Bir de bunlara köyün dışından getirilmiş bir grup faşist militanı ekleyin... Saldırı için her şey hazır demektir...

Öyle olmasa, anamuhalefet partisinin lideri ve yanındakiler, etrafını saran güruhun darbeleri arasında 50 metrelik yolu yarım saatte aşabilir mi? Sığındıkları ev "yakın bu evi" bağırırları arasında taşlanabilir mi? Atılan taşlardan, kırılan camlardan korunabilmek için evin koridorunda yaklaşık iki saat

gaz bombası kullanmak, hiçbir şey... CHP'lilerin bu yöndeki önerilerine ise, "cenaze töreninde yapamayız" diyorlar! Bu duyarlılık, bu hassasiyet göz yaşartıcı gerçekten...

Akıllara hemen devrimcilerin cenazeleri geliyor... Kaç cenaze töreninin polis-asker saldırısı ile dağıtıldığı, cenazenin ortada kaldığı ya da polis tarafından kaçırıldığı... Dahası, 10 Ekim'de Ankara Garı'nda gerçekleşen katliamın ardından, yaralılarını kurtarmak isteyen kitlenin üzerine polisin nasıl gaz sıkıdığı... Kaybolan çocuklarının kemiklerini isteyen "Cumartesi anneleri"nin nasıl sürüklediği... Bunlar kitlelerin hafızasında capcanlı...

Bir de Sivas-Madımak... Aynı kışkırtılmış güruh, aynı devlet destekli tezgah ve aynı söz: "Yakın bunları..."

Bu filmi çok gördük

Devletin "duyarlılık" gösterdiği, havaya ateş açmaktan bile imtina ettiği tek kesim, linç girişiminde bulunan, taş ve sopayla saldıran, "yakın bu evi" diye bağırarak bu faşist-gerici

Hulusi Akar'ın sözleri çok çarpıcıdır ve bu saldırıyla neyi amaçladıklarını ele verir niteliktedir.

Elleriyle yaptıkları kurt işaretleriyle, ağızlarından köpükler saçarak bağırarak "yakın o evi" diyen, evi taş yağmuruna tutan gürüha, "değerli arkadaşlar" diye sesleniyor Hulusi Akar. "Tepkinizi gösterdiniz, mesajınızı verdiniz" diyor ve artık dağılmalarını rica ediyor. Olayların üzerinden iki saat, eve sığınmalarının üzerinden bir saat geçtikten sonra hem de...

Bu kadar sürenin amaçlarına ulaşmaya yeterli olacağını düşünmüş olmalılar! Peki amaçlanan nedir? Bir başka ifadeyle Akar'ın "mesajınızı verdiniz" sözüyle kastettiği mesaj nedir?

O Akar ki, 15 Temmuz darbesi sırasında kendi emri altındaki subaylar tarafından esir alınmış, sonrasında "başına silah dayanmıştı" diyerek tepkisiz kalışını açıklamaya çalışmış, zamanın Genelkurmay Başkanı'dır. Esasında darbenin bir parçası iken, son anda dönenlerdendir. Bu şaibeli geçmişi mecliste CHP tarafından yüzüne vurulduğu için, CHP'ye özel bir düşmanlığı da olabilir.

Tabi ki, bu linç girişimi, Hulusi Akar'ın kişisel tutumuyla açıklanamaz. Ancak orada önemli bir rol üstlendiği kesindir. Faşist gürüha sesleniş ve "mesajınızı verdiniz" sözüyle damgasını vurmuştur zaten. **Hulusi Akar ve İçişleri Bakanı Süleyman Soylu, bu olayda öne çıkan önemli iki figürdür. Bir de Devlet Bahçeli'yi eklemek gerekir.**

Fakat öncelikle bu linç girişimiyle neyin amaçlandığı deşifre edilmelidir. Zamanlaması dikkat çekicidir örneğin. **Gün ve saat olarak İstanbul Belediyesi'ni kazanan CHP'nin Maltepe mitingine denk getirilmiştir.** Oysa cenanzenin bir gün önce ikindi namazında kaldırılması gerekiyordu. Yani miting günü ve saatiyle örtüşmesi tesadüfi değildir, aksine özel bir çabanın ürünüdür.

Miting alanındaki kitlenin galeyana gelmesi, sonrasında çıkacak olaylarla işin büyümesi gibi hesaplar yapılmış mıdır, bilemiyoruz. Çünkü CHP'nin kitleyi yatıştırmaya, pasifize etmeye çalışacağı kimse için sır değildir. Nitekim mitingde konuşan İmamoğlu da bunu yapmıştır. Keza CHP'li yetkililer sürekli "sağduyu" çağrısı yaparak, durumu hafifletmeye çalışmıştır. Dolayısıyla kitlenin galeyana gelmesi, ancak CHP'yi aşan kendiliğinden bir taşma hali olurdu ki, bu da gerçekleşmemiştir.

Fakat şunu başardıklarını söyleyebiliriz: **Alana toplanan yaklaşık iki milyon kişi, AKP-MHP faşist blokunu sandıkta yenmiş olmanın mutluluğunu ve coşkusu yaşamadı.** Seçimlerden bu yana yapılan karşı ataklarla bu coşkunun yaşanması hep engellendi. Kitlelerin yeniden

umutlanması, kendine güven duyması istenmedi ve sürekli baskı altında tutuldu. Böylece kazanma duygusu ve kutlaması sekteye uğrayan, sevinçli buruk kalan bir kitle yaratıldı. **Kürt illerinde HDP'ye kurulan KHK tuzağı, İstanbul'da halen sürüncemede bırakılan seçim sonuçları ile, kitlelerin sevinçleri zaten kursaklarında bırakılmıştı. Bir de üstüne bu linç girişimi yaşıtarak, yeniden korku, karamsarlık, sinme hali hakim kılınmak istendi.**

Diğer yandan bu linç girişimi, AKP ve MHP'nin İstanbul seçimlerine "olağanüstü itiraz"larının görüüleceği günün öncesinde gerçekleşti. **Böylece YSK üzerinde bir baskı oluşturma ve seçimlerin yenilenmesini sağlamayı amaçlamış olabilirler. 7 Haziran 2015'teki seçimler gibi, beğenmediği seçimi tanımama ve ortamı terörize ederek yeniden seçilme çabası olarak görülebilir.** Ki, bu yönde yorumlar yapılmaktadır.

Ancak "akan suyla iki kez yıkanılmaz." Bir başka ifadeyle **tarihte tekerrür yoktur. Dört yıl önceki iç ve dış koşullar aynı değildir. Kitlelerin ruh hali ve reaksiyonları da aynı olmayacaktır.** Dolayısıyla AKP-MHP'nin arkasındaki güçler, benzer yöntemlerle aynı sonuçları elde edeceklerini sanıyorlarsa, yanılırlar.

Esasında bu tırmanışta, -seçimlerle sınırlı olmayan kendileri için tehlike çanlarının çalıyor olması belirleyicidir. 31 Mart seçimleri bu durumu su yüzüne vurmuş, daha görünür kılmıştır. **Başta İstanbul olmak**

üzere büyükşehirleri kaybetmiş olmak, hem moral, hem de ekonomik olarak AKP'yi sarsmıştır. Çünkü bu iller, ülkedeki ekonominin yüzde 70'ini üretmektedir. Nemaların kesilmesi, faşist blokun arkasındaki güçleri endişelendiren en büyük gelişmedir.

Faşizmin handikaplarından biri, kendi içinde birliği kolay kolay sağlayamamasıdır. Çıkar çatışması, klikler arası çelişkileri arttırır. "Hep bana cup bana" denilerek bir kesimin nemalanması, diğerlerinin tepkisini çeker.

Pastadan daha fazla pay kapmak isteyenlerin kavgası şiddetlenir.

Bugün hem AKP içinde, hem de AKP MHP arasında çıkar kavgası giderek büyüyor. Ayrıca muhalefet partilerinin arkasında yer alan güçler de artık sıranın kendilerine gelmesini istiyor. Bütün bunlar burjuva klikler arasındaki mücadeleyi daha sert ve şiddetli hale getiriyor.

Diğer yandan ekonomik krizle birlikte daha da artan işsizlik ve pahalılık altında ezilen milyonlarca

Linç ne zaman ve nasıl ortaya çıktı?

"Vatandaşın tepkisi", "gaz sıkışması", "hassasiyetler" gibi demagogilerle ne kadar masumlaştırılmaya çalışılsa da, LİNÇ; ırk, din, milliyet, mezhep temelinde kışkırtılarak gerçekleştirilen insanlık dışı bir saldıdır. Ve her yerde bizzat devlet eliyle organize edilmiştir. İlk ortaya çıktığı andan itibaren dünyada ve Türkiye'deki linç olaylarına baktığımızda, bu gerçek çok net biçimde görülür.

LİNÇ'in isim babası ve yaratıcısı, toprak ve köle sahibi olan Amerikalı Albay Charles LYNCH'tir. Soyadıyla (okunuşu LİNC) bilinen bu Albay, çiftliğindeki kölelere yaptığı vahşice işkencelerle ün salmıştır. Sonrasında, bir kişi ya da gruba kitlesel biçimde saldırarak öldürme olayı, onun adıyla anılır olmuştur. Ve en yaygın biçimiyle Amerika'da siyahlara karşı gerçekleşir. Irkçı Ku Klux Klan örgütünün kurulmasıyla da hız kazanır. 1880 ile 1915 yılları arasında, neredeyse her hafta linçle siyahlar öldürülürken, bu yıllarda hiçbir beyaz, bu yüzden tutuklanmaz.

Sadece bu tarihsel bilgi bile, LİNÇ'in devlet eliyle organize edildiğini, yapanların korunup kollandığını göstermeye yeter. Türkiye tarihinde de bunun örneklerini bolca görürüz. 6-7 Eylül'de gayri-müslimlere dönük saldırılardan, Maraş, Sivas, Çorum gibi katliamlara kadar, devletin sivil faşistlerle birlikte gerçekleştirdiği onlarca, yüzlerce olay vardır; linç hareketi olarak sayabileceğimiz...

AKP hükümetleri dönemi ise, linç saldırılarıyla daha sık karşılaştığımız bir dönem oldu. 2005 yılında Trabzon'da TAYAD'lılara karşı saldırıyla yeniden başlatılan linç girişimleri; devrimcilere, Kürt halkına, Alevilere, azınlıklara karşı onlarca kez tekrarlandı. 2005 yılından bu yana 50'den fazla gerçekleşen linç olayı vardır. Artan sayıyla birlikte, linç de kanıksatılmaya çalışılmış ve her yerde bu tür saldırılar ortaya çıkmıştır.

Bunun son halkası, Kılıçdaroğlu'na yapılan saldıdır. Yani ana-muhalefet partisinin başkanına kadar uzanan bir tırmanış sözkonusudur. Ve çok ciddi bir karşı duruş ortaya konmadığı sürece, bu insanlık-dışı saldırılara yenileri eklenecektir.

Bu tehlikeli gidişi durdurmak zorundayız. Buna herkesin karşı durması ve örgütlü bir tavır geliştirmesi şarttır.

işçi ve emekçinin tepkileri iyice büyümekte, patlama dinamikleri birikmektedir. **Bu birikim, düzen içi değişikliklerle ve kimi rötuşlarla azaltılamaz ise, nerede patlayacağı bilinmeyen bir hal alır ki, sistem için asıl tehlikeli olan budur. Egemenler bu tehlikeyi bertaraf etmek için “at değiştirme”yi tercih ederler.** Hükümet değişikliği, bunun ilk ve en kolay yöntemidir.

AKP, 17 yıl gibi Türkiye açısından çok uzun bir dönemdir işbaşında. CHP’nin tek parti döneminden sonra en uzun kalan hükümettir. **Değiştirme zamanı çoktan gelmiştir. Esasında AKP, Gezi’den bu yana uzatmaları oynuyor.** Seçim hileleriyle, ittifaklarla ömrünü bugüne dek uzattı. Ama onun da sonuna gelindi.

Fakat **AKP gibi siyasal İslamcı bir partinin, eline geçirdiği bu fırsatı kolay bırakmayacağı görülüyor.** Bugüne dek AKP benzeri partiler, ya halk hareketleri ya da askeri darbelerle yıkılabildi. Seçimle giden bir örnek yok gibidir. **AKP’nin bugüne dek izlediği çizgi de bunu gösteriyor.**

O halde bu gerçeği bilerek hareket edilmelidir.

Sonuç yerine

Ne var ki, **CHP başta olmak üzere düzen partileri, AKP’yi sandıkla yenebilecekleri hayalini yayıyorlar.** Kitlelerin öfkelerini yatıştırmaya, sokağa çıkmasını engellemeye çalışıyorlar.

Seçimlerden bu yana bir aya yakın zaman geçtiği halde, AKP-MHP bloku seçim sonuçlarını tanımış değil. HDP’nin kazandığı 9 belediye gaspedildi. İstanbul seçimleri ise halen sürüncemede...

Hal böyleyken bu duruma tepki duyan kitleleri sürecin dışında tutmaya çaba harcıyorlar. İstanbul-Maltepe’deki sayımlara gerici-faşist grupların saldırısı gerçekleşene kadar, CHP kitlenin yığılmasına engel oldu. Oysa **seçimden hemen sonra kitleler il ve ilçe seçim kurullarının önüne yığılabiliirdi. Ve seçim sürecinin bu kadar uzamasının önü alınabiliirdi. Ama sıkça belirttiğimiz gibi CHP de kitlelerin sokağa çıkmasından en az AKP kadar korkuyor.**

Linç girişiminden sonra da CHP, kitleleri yatıştırmayı esas aldı. Haberin duyulması ile birlikte CHP Genel Merkezi’ne toplanan kitleyi “sağduyu”ya çağırdı. Oysa **bu linç girişimini yapanlar ve arkasında duranların yargılanması veya istifa etmeleri sadece sözle olmaz. Kitleyi harekete geçirmeden, eylemleri büyütmeden bu faşist-gerici bloku geriletmek mümkün değildir.**

Nitekim, CHP’nin bu pasif tutumu karşısında AKP-MHP’nin kurmayları daha pervasız davranmaya başladılar. Göstermelik bir tutuklama bile yapılmadı. Hatta cezalandırılmayacakları konusunda güvence verdiler. Dahası, CHP’yi suçladılar.

Bunun karşısında **CHP, yapılan saldırıya denk düşen bir tutum içine girmiyor. İmamoğlu başta olmak üzere belediyeleri kazanan başkanlar da sürekli “kucaklaşmaktan” söz ediyor. Elinde silah olanlara gül uzatarak kavgayı durduracaklarını sanıyorlar.** Ya da Erdoğan’ın “kızgın demiri soğutmaktan” söz etmesi, “Türkiye ittifakı” demesi, hemen gevşemeye, umutlanmaya yolaçıyor. Oysa bu sözün üzerinden iki gün geçmeden Kılıçdaroğlu’na linç girişimi oldu.

Faşist aç kurtları tavizlerle doyuramazsınız! Aksine daha da cesaretlenirler. Eğer bu linç girişimine karşı ciddi bir karşı duruş sergilenmezse, yeni ve daha büyük saldırılar sökün edecektir. Durum bu denli kritik ve hayatidir.

“Faşist savaş kıskırtıcılarının yumuşak ikazlarla durdurulamayacağı, uzun tecrübelerden sonra ancak anlaşılabilmiştir” diyor Dimitrov, Komüntern’in faşizm tahlilinde. Ve ekliyor: *“Bunları dizginlemek için tek etkili yol, kitlelerin gerek ulusal, gerekse uluslararası çapta faşizme karşı merhamet tanımayan birleşik mücadelesidir.”* (Faşizme Karşı Birleşik Mücadele, Ekim Yay. sf: 307)

1 Mayıs’a sayılı günler var. **Bu linç girişimi, kitleler üzerinde korku yaratmak, hak arama mücadelesini sekteye uğratmak içindir.** 1 Mayıs gibi tarihsel bir güne kitlesel katılımı azaltmayı da amaçlamaktadır.

Bu amaçlarına ulaşamayacaklarını başta 1 Mayıs olmak üzere kitle eylemlerini büyüterek gösterelim!

Faşizme ve her tür gericiliğe karşı tek yumruk olup üzerlerine yürüyelim! Dimitrov’un dediği gibi **“merhamet tanımayan”** dişe diş bir mücadeleyi yükseltelim! Faşizmi yıkanın tek yolu budur.

24 Nisan 2019 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

“Mazbatamı çaldın”

Bu sözler Van-Tuşba’da HDP’den belediye başkanı seçilen Ayşe Minaz’a ait. 31 Mart seçimlerinde Yılmaz Berki ile birlikte HDP’nin adayı olarak seçime girdi Ayşe Minaz. KHK ile ihraç edilmişti; ancak bu seçimlere girmesine engel görülmedi. YSK’nın (Yüksek Seçim Kurulu) adli sicil durumunu didik didik kontrol ettiği araştırmalar sonrasında adaylığı kabul edildi. Seçimleri yüzde 52 oyla kazandı. Ve kazandıktan sonra, KHK’lı olduğu gerçeği “farkedildi”. “Kamu görevi yapamazsın” denilerek, mazbatasına el kondu. Ve seçimi kazanma ihtimali olmayan, seçim sonuçlarında ikinci sırada yer alan AKP’li Sahil Akman’a verildi mazbata.

Van-Tuşba’nın gerçek belediye başkanı olan Ayşe Minaz, HDP’li meclis üyeleri ile birlikte ilk meclis toplantısına katılarak, mazbatayı gaspetmiş olan Salih Akman’a tepki gösterdi. Minaz, AKP’li Akman’a “Sen benim öğretmenimken, arkadaşlarımızın kalemini, silgisini çalmamayı öğrettin, ama görünen o ki en büyük hırsızlığı siz yapıyorsunuz” dedi.

Van-Tuşba tek örnek değil. YSK’nın, KHK’lı oldukları gerekçeyle kazanılmış haklarını gaspettiği, toplam 6 ilçe ve 2 belde var. Bunların hepsinde seçimlerde HDP birinci parti olarak çıktı. Erzurum-Tekman, Diyarbakır’da Bağlar ve Lice, Van’da Tuşba, Edremit ve Çaldıran, Siirt’te Gökbaş, Kars’ta Dağpınar ilçe ve beldelelerinin seçilmiş belediye başkanları, YSK tarafından reddedildi.

Yapılan açıkça bir hak gaspidir. Seçimleri kazanamayan AKP’nin, daha seçim günü “kayyum” atama çabasıdır. HDP’li belediye başkan adayları, sözkonusu bölgelerde açık ara farkla seçimleri kazanmışken, seçilme ihtimali olmayan, çok düşük oy almış AKP’li adaylara belediye başkanlığını hediye etmektedir.

Seçim sonuçları AKP’nin büyük düşüşüne kanıt olmuştur. Şimdi bu koşullarda, kaybettiği seçimleri kazanmanın, seçim sonuçlarını değiştirmenin çabası içindedir. İstanbul’da 17 gün boyunca çeşitli bahanelerle seçimin tamamlanmasını engellemelerinin nedeni budur. Bursa, Balıkesir, Trabzon gibi kentlerde, seçimi gerçekte kaybettiği halde kazanmış göstermeyi de başarmıştır.

Kürt illeri ise, AKP açısından daha özel bir hedeftir. Şırnak’a neredeyse nüfusu kadar seçmen kaydırarak seçimleri kazanmayı başarmıştır. Diğer Kürt kentlerinde ise, çeşitli bahanelerle yönetime el koymaya çalışmaktadır. Seçilmiş başkanların KHK’lı olduğunu ileri sürerek haklarını gaspetmeleri, HDP’li bazı belediye başkanları hakkında hemen soruşturma açmaları vb. hepsi bu çabanın ürünüdür.

Bu açık bir saldırdır. Saldırı, bu hak gaspını protesto edenlere devlet saldırısı ile de büyütülmektedir. Diyarbakır’da yapılan protesto eylemlerine, polis büyük bir şiddetle saldırmaktadır. AKP, Kürt halkının seçim hakkını gaspetmeye çalışmaktadır; onun bu çabasına karşı direniş yükseltilmelidir.

Seçimler bitti, ancak tartışması bitmedi. YSK, aldığı kararlarla bir kez daha seçimlere damgasını vurdu. AKP ve MHP'nin kaybettiği yerlerde yaptıkları itirazların hemen hepsini kabul ederken, muhalefet partilerinin neredeyse tüm itirazlarını reddetti.

Dahası, KHK'lıları bahane ederek, HDP başta olmak üzere muhalefet partilerinin kazandığı belediyeleri gaspetti. Belediyelere kayyum bu kez YSK eliyle atandı.

“Koltuk sevdası” her şeyin üzerinde HDP'nin başta Diyarbakır-Bağlar olmak üzere 6 ilçede ve 2 beldede kazandığı belediyeler, bu şekilde elinden alındı. Buralarda “ikinci parti” olarak çıkan AKP, belediyelere resmen el koymuş oldu. Öyle ki, Bağlar'da HDP adayı yüzde 70 civarında oy aldığı halde, yüzde 25 oranında oy alan AKP'li aday, hiç sıkılmadan mazbatayı alabildi. Aynı durum HDP'nin kazandığı diğer yerler için de geçerli.

Tek istisna Muş'un Bulanık ilçesine bağlı Rüstemgedik Beldesi oldu. Burada CHP'li aday Fikret Hamarat kazanmıştı, ancak YSK “adli sicil kaydı”ndan dolayı mazbatayı vermedi. İkinci sırada olan ise, -hayatın garip bir cilvesi olsa gerek- bu kez HDP'liydi. YSK da HDP'li Salih İlhan'a başkanlığı vermek durumunda kaldı. Ve HDP'li Salih İlhan, tıpkı AKP'liler gibi, bu son derece anti-demokratik, hukuk dışı uygulamayı içine sindirip mazbatayı alabildi. Hem de HDP, “ilkesel olarak bunu kabul etmiyoruz” diye açıklama yapmışken, ardından “kesin ihraç” talebiyle disipline sevk etmesine rağmen... Yani “koltuk aşkı” parti ilkelerinin ve hatta “disiplin soruşturması”nın üzerindeydi.

HDP, elinden alınan belediyeler için YSK'ya itirazlarda bulundu, “yeniden seçim” istedi; fakat YSK bunu da reddetti. Oysa **bir kişinin başkan adayı olmasına yasal bir engel varsa, bunu adaylık sürecinde YSK'nın belirtmesi gerekiyor. Partiler de ona göre adaylarını değiştirebiliyorlar.** Ki bu tür örnekler yaşandı. Yani bu durum YSK'nın sorumluluğundaydı. Adaylık belirtildikten sonraki 15 gün içinde, partilere “yasaklı” adayları bildirmesi gerekiyordu. Ama HDP'yi KHK'lılar konusunda özellikle uyarmadıkları ortaya çıktı. Çünkü CHP milletvekili İlhan Cihaner, kendilerine bu yönde bir uyarı yapıldığını söyledi. Bu da HDP'ye bir tuzak kurulduğunu çok açık gösteriyordu.

KHK'lılara yaşam hakkı yok!

YSK'nın bu seçimdeki atraksiyonu, KHK'lılar oldu. Hatırlanacaktır; anayasa referandumunda, seçim akşamı “mühürsüz oylar geçerli” diyerek, yine bir skandala imza atmıştı.

Bu seçimde üzerlerinde en çok oynanan KHK'lılar (ki sayıları yüzünü aşıyor) OHAL döneminde sorgusuz-sualsiz işlerinden atılmış kişilerden oluşuyor. Burjuva hukukun kuralları dahi yerine getirilmeden, amirlerinin görüşleri doğrultusunda işlerine son verilmiş, savunmaları dahi alınmamış, dolayısıyla haklarında herhangi bir mahkeme kararı bulunmayan yüzünü aşkın insan... Sözde “FETÖ'yle mücadele” adına, devrimci, demokrat, Kürt, Alevi emekçilerin kamudan temizlendiği, tazminatları başta olmak birçok haklarının gaspedildiği, açıklıkla

HDP'ye seçim tuzağı!

başbaşa bırakıldığı, dönemin en öne çıkan, en fazla mağdur edilen kesimi...

Şimdi bu kesimin elinden seçme ve seçilme hakkı da alınmak isteniyor. Oysa son derece anti-demokratik olan seçim kanununda bile, bir adayın YSK tarafından kabul edilmemesi için, mahkeme kararı gerekiyor. Hem de “kamu hizmetlerinden men” şeklinde bir cezaya çarptırılması ve bunun kesinleşmiş olması gerekiyor. Zaten başvuru yapılırken savcılıktan “temiz kağıdı” alınıyor. Oysa KHK'lılar hakkında herhangi bir mahkeme kararı yok. Dolayısıyla aday olmalarına da bir engel yok.

Ayrıca eğer KHK'lı olmak seçilmeye engel olarak görülüyorsa, onların seçime girmeleri baştan önlenebilirdi. **Seçimlerden birinci çıkmalarına rağmen, rakip partiye belediyeyi hediye etmek, açıkça oy hırsızlığı, mazbata hırsızlığıdır.**

Kısacası YSK, kendi yasalarını çiğneyerek KHK'lıların seçilme hakkını gaspetti. Daha ileri gidip KHK'lıların oy kullanmasını bile seçimlerin iptali için ileri süren AKP'liler oldu. Seçilme hakları alındığı gibi, seçme haklarını da gaspetmek isteyen, yani KHK'lıları “vatandaş” saymayan bir zihniyetle karşı karşıyayız. **KHK'lıların işini-aşını kaybetmeleri yetmiyormuş gibi, neredeyse nefes almalarına bile müdahale etmeye çalışan bir saldırganlık sözkonusudur.**

HDP'ye tuzak

Sonuçta YSK, “seçime girmenin serbest, ama kazanmanın yasak olduğu” bir seçim süreci yaşattı. Üstelik bu tamamen YSK'nın suçu olduğu halde...

Benzer bir durum geçen yıl yapılan

(24 Haziran 2018'de) milletvekili seçimlerinde de gündeme gelmişti. Fakat **KHK'lı adaylar milletvekili seçildi ve sonrasında mazbatalarını aldılar.** Bu, aynı YSK üyelerinin kararıyla oldu. Yani KHK'lıların milletvekili olmasında bir sakınca yoktu, ama belediye başkanı olmak yasaktı!...

Bütün bu oyunların, HDP'nin kazanacağı belli olan yerlerde, onun elindeki belediyeleri almak için yapıldığı ayan-beyan ortadadır. Kürt illerinde “ikinci parti” olarak genellikle AKP'nin çıktığı da sır değildir. O yüzden tezgah buna göre kurulmuş. İçişleri Bakanı yerine YSK, kayyum atama işini üstlenmiştir.

Bu durumda “yeniden seçim” talep etmek değil, YSK'nın bu keyfi uygulamasını tanımamak gerekir. Aksi halde KHK'lılara yapılan bu muameleyi ve YSK'nın yasa-dışı keyfi tutumunu kabul lenmiş oluruz.

Ortada bilinçli bir şekilde hazırlanmış bir oyun, bir tuzak var. **Seçim öncesi gerek Erdoğan, gerekse İçişleri Bakanı Soylu, HDP kazansa bile belediyeleri vermeyeceklerini açıkça söylediler.** Yani kayyum politikasına devam edeceklerini duyurdular. Ve onu bu şekilde yaşama geçiriyorlar...

Şimdi YSK eliyle gerçekleşen kayyum atamasına karşı nasıl mücadele edileceğini ortaya koyma zamanıdır. Bunun biçimleri farklı olabilir, ama her halükarda bu karar tanınmamalı, fiili-meşru bir mücadele hattı örülmelidir. Başta HDP olmak üzere devrimci, demokrat tüm kesimlerin birleşik mücadelesi elzemdir. **Kayyumlara karşı mücadele; seçimler dahil her tür anti-demokratik uygulamaya karşı; somut olarak da KHK'lıların haklarını elde etme mücadelesidir.**

AKP-MHP faşist-gerici blokun seçim yenilgisini derinleştirmek ve bu bloku tümünden tarihe gömmek için mücadeleyi yükseltelim!

MLKP'li Bayram Namaz Rojava'da katledildi

MLKP'nin kurucularından ve Merkez Komitesi Yürütme Kurulu Üyesi olan Bayram Namaz (Baran Serhat), Rojava'nın Serêkaniyê kentinde 23 Mart sabahı Türk devleti ve ona bağlı çetelerin suikastı sonucu yaşamını yitirdi.

1970 Ağrı doğumlu olan Baran Serhat, 1995 yılından itibaren birçok defa gözaltına alındı, hapis yattı. Son olarak MLKP'nin Rojava'daki savaşının önderliğini üstlenmiş, Şengal'de de çalışmalar yürütmüştü. Onun Rojava'daki önder konumu, bölgedeki islamcı çetelerin ve Türk devletinin hedefi olmasını getirdi ve hain bir pusu kurarak katlettiler.

Bu saldırılar Türk ve Kürt halklarının mücadelesini durduramayacak...

**Devrim Şehitleri
Ölümsüzdür!**

“Ekonomide reform” değil İŞÇİ ve EMEKÇİYE SALDIRI

Erdoğan'ın ülke ekonomisini teslim ettiği damadı Berat Albayrak, 10 Nisan günü “Ekonomide reform paketi”ni açıkladı. Uzun zamandır açıklanacağı duyurulan ve sürekli ertelenen paket, seçim sonrasının kargaşası içinde ortaya atıldı. Yaşanan ekonomik kriz içinde, **krize çare olmayacağını, ekonomiyi düzeltmeyeceğini kendilerinin de iyi bildiği program, tam da beklendiği gibi boş vaatlerden ileri gitmedi.**

Bütün paketten geriye kalan ise, işçi ve emekçilerin kıdem tazminatına ve emeklilik güvencesine göz dikileceği; ayrıca yeni vergilerle kitlelerin daha da yoksullaştırılacağı oldu.

Kıdem tazminatının gaspı ve zorunlu bireysel emeklilik

Bugüne kadar ne zaman kıdem tazminatına saldırmak isteseler, işçi ve emekçilerin büyük bir tepkisi ile karşılaştılar. Devletin kıdem tazminatını gaspetme çabası, en gerici sendikanın bile karşı çıkışına sebep oldu. İşçilerin pek çok yasal hakkı gaspedilmiş olmasına rağmen, kıdem tazminatı konusunda kolay kolay adım atamıyorlar, atamayacaklar.

Çalışanlar için kıdem tazminatı iki önemli misyon taşıyor. Birincisi, işgüvencesi anlamına geliyor. Patronun kolayca işçi çıkarmasını engelliyor. İkincisi, işten çıkartıldığında, elinde birikmiş bir para bulunuyor.

Devlet bu konuda işçi ve emekçileri ikna etmek için parlak söylemler kullanıyor; yeni fon sistemiyle daha karlı olacağına dair demagojiler üretiyor. Ancak **“fon” kelimesinin “soygun” anlamına geldiğini herkes iyi biliyor. Bugüne kadar çalışanlardan kesilerek “fon”larda biriktirilen tüm paralar patronlara peşkeş çekildi.** Geriye kalan kırıntılar oldu. Bu nedenle kıdem tazminatı, sendikalar tarafından “kırmızı çizgi” ilan edildi.

İkinci saldırı noktası ise zorunlu BES oldu. BES (Bireysel Emeklilik Sistemi) ilk olarak daha esnek bir biçimde yürürlüğe sokuldu. Tüm çalışanlar sisteme dahil edildi; isteyene iki ay içinde sistemden çıkma hakkı verildi. Zaten kısıtlı olan ücretlerinden bir de devlete kesinti yapılmasını istemeyen işçi ve emekçilerin büyük çoğunluğu sistemden çıktı.

Ama **devletin BES'ten iki yönlü karı var. Birincisi, BES kesintileriyle sigorta şirketlerine kaynak yaratmış oluyorlar. İkincisi, toplanan para AKP hükümetinin yandaşlarını finanse etmesi için kullanılıyor.**

Damat Albayrak'ın açıkladığı reform pake-tinde, kıdem tazminatının gaspı ile zorunlu BES

Bugüne kadar ne zaman kıdem tazminatına saldırmak isteseler, işçi ve emekçilerin büyük bir tepkisi ile karşılaştılar. Devletin kıdem tazminatını gaspetme çabası, en gerici sendikanın bile karşı çıkışına sebep oldu. İşçilerin pek çok yasal hakkı gaspedilmiş olmasına rağmen, kıdem tazminatı konusunda kolay kolay adım atamıyorlar, atamayacaklar.

sayesinde toplancak paranın, “milli gelirin yüzde 10'unu bulması” hedefleniyor. Bu kadar devasa bir paradan vazgeçmek istemiyorlar.

Elbette işleri o kadar kolay olmayacak.

Yeni vergiler, yeni soygun

Damat Albayrak'ın açıkladığı programda yeralan unsurlardan biri de yeni vergiler oldu. Ancak bu konuda söyledikleri, birbiriyle çelişik ifadelerdi. **Bir taraftan dolaylı vergilerin azaltılacağını söyledi; diğer taraftan “vergiyi tabana yayacağız” dedi.** Bir taraftan “gelire göre artan oranlarda vergilendirme” derken, diğer taraftan “mükellef dostu bir vergi sistemi” söylemini kullanarak “sermaye dostu” bir yaklaşım içinde olduğunu gösterdi.

Bu söylenenlerin herbiri, işçi ve emekçilerin ödeyeceği vergilerin artacağını göstergesi. **Dolaylı ya da dolaysız, devletin vergi gelirleri içinde en büyük pay yine halktan toplanan vergiler olacak.** Devlet patronları korumaya, patronlar vergi kaçırmaya devam edecek.

Sermayenin çıkarları için

Pakette açıklanan her başlık, sermayeyi korumayı, rahatlatmayı, yeni peşkeş kaynakları yaratmayı hedefliyor.

Kamu bankalarına 28 milyar liralık bir sermaye katkısından söz ediyor. **Kamu bankaları, AKP hükümetinin çıkarları doğrultusunda belli kesimlere kaynak aktaran bir kasa konumunda.** Mesela Demirören, Doğan grubunun gazete ve dergilerini satın alırken, Ziraat Bankası'ndan çok

uygun koşullarda kredi almıştı. Öyle ki, asgari ücretli bir işçi bile, Ziraat Bankası'nın sağladığı o kredi koşulları ile Doğan Basın Grubu'nu satın alabilirdi. Demirören, cebinden tek kuruş para çıkmadan, satın aldığı gazete ve televizyonların gelirleri ile kredi borçlarını çok rahatlıkla ödeyebilecek koşullarla, devasa bir basın-yayın kurumunu ele geçirmişti.

AKP hükümeti, önemli bir basın-yayın grubunu kendisine yandaş hale getirmek istemiş, Ziraat Bankası da parayı ödeyerek bunu sağlamıştı.

Şimdi, AKP'nin özel kasası gibi davranan bu bankalara para basmanın ekonomiye herhangi bir faydasının olmayacağı ortada.

Kitlelerin en fazla tepkisini çeken gıda fiyatlarındaki artış konusu da damat Albayrak'ın paketine girmiş durumda. “Tarımda Milli Birlik Projesi” adında bir program açıklanacağını söyleyen Albayrak, “kooperatifçiliğin” merkezde olacağını söyledi ve “Sera Anonim Şirketi” adında

taze sebze-meyve fiyatları için düzenleme yapılacağını belirtti. Sebze-meyve fiyatlarını “zabıta ekonomisi” ile indirmeye çalışan, ya da 3 liraya aldığı sebzeyi 2 liraya satan; her durumda da **küçük üreticiyi yokeden AKP hükümeti, tarımla ilgili somut bir politikasının olmadığını ortaya koydu.**

Diğer taraftan, Dersim-Ovacık'ta yaşanan kooperatifleşme örneğinin, AKP kitesine kadar ulaşan bir merak ve sempati unsuruna dönüşmüş olması üzerinden de “kooperatifçiliği” söylem düzeyinde kullanmaya başladı.

Laf çok, icraat yok

Programın geri kalan kısmında bolca popülist söylem var. Katma değeri yüksek üretim gerçekleştirmek, finansal sistemi güçlendirmek, sorunlu kredilere çözüm bulmak, borçları yeniden yapılandırmak, tasarrufları artırarak dış finansmana bağımlılığı azaltmak, ihracatı artırmak, sanayiye “millileştirmek”...

Erdoğan'ın seçimler öncesinde “yatay mimari”ye önem vermek, kentlerde betonlaşmayı durdurmak, yaşanabilir kentler yaratmak gibi vaatleri peşpeşe sıralaması gibi, damat Albayrak da sermayenin hoşuna gideceğini düşündüğü unsurları sıralıyor. Somut olarak bu “projeler”in nasıl hayata geçeceğini ise boşlukta bırakıyor.

Pakette somut olan tek unsur, kıdem tazminatının gaspı ile zorunlu bireysel emekliliğin hayata geçmesi konusundaki niyetleridir. Ancak bu da, kitlelerin mücadelesine çarpacaktır.

Üç öğün simit yemek!

AKP Grup Başkanvekili Muhammet Emin Akbaşoğlu bir hesap yapmış. Asgari ücretle geçinen 5 kişilik bir aile, bir ay boyunca ve günde 3 öğün çay-simit tüketirse 900 lira tutuyormuş, böylece aile 1120 lira tasarruf edebiliyormuş!

Artık o kalan 1120 lirayı da bozdurup bozdurup harcarlar!

Hatta daha iyisi, asgari ücretten 1120 lira indirim gidilsin!

Öyle ya, bu kriz döneminde hem devleti, hem de patronları zarara sokmanın ne gereği var!!! Asgari ücreti 900 liraya indirsinler, asgari ücretliler de günde üç öğün, birer bardak çay, birer simitle yetinsinler!!!

Asgari ücret değil, açlık ücreti

AKP'li Akbaşoğlu'nun matematiği kuvvetliymiş de, çarşı-pazar bilmiyormuş. Bir de "insanlık" dersinden sınıfta kalmış.

En başta Akbaşoğlu'nun hesabında, çay 1 TL, simit 1 TL olarak yer alıyor. Gerçekte ise simit çoktandır 1,75 oldu, çay ise yerine göre kaçta tutturursa; 1,5 TL, 2 TL... Yani aslında, 5 kişilik bir aile, günde 3 öğün çay ve simit yediğinde, asgari ücretin tamamına yakınına harcamış oluyor. Bırakalım simitin yanına başka bir gıda almayı, kira, elektrik, su, ulaşım gibi en temel ihtiyaçları için bile para kalmamış oluyor.

Akbaşoğlu, asgari ücretlilerle pervasızca dalga geçerken, gerçekte asgari ücretin ne kadar vahşi bir sömürü anlamına geldiğini itiraf etmiş oldu.

Ve bu kafa sadece ona özgü değil. Tarih boyunca sömürü sınıflar ve o sınıfların gönüllü uşakları, ezilen sınıflara aynen böyle yaklaştılar.

İspanyollar Latin Amerika'yı işgal ettikleri ilk yıllarda, yerlileri maden ocaklarında öylesine vahşi koşullarda çalıştırmışlar ki, yerliler kitlesel halde intihar ediyorlarmış. Avustralya'yı işgal eden İngilizler ise, madende çalıştırdıkları Aborjinler için son derece ince bir kalori hesabı yapmışlar. Bir maden işçisinin günlük kalori ihtiyacını titizlikle hesaplamış ve bunun yüzde 75'i kadar kalori almalarını sağlayacak bir beslenme düzeni kurmuşlar. Böylece madende çalışan yerlilerin, ortalama 1,5-2 yıl içinde açlıktan ve aşırı çalışmaktan ölmesini planlamışlar.

İşgalcilerin ve sömürücülerin insanlıkdışı kültürünü kuşanmış olan Akbaşoğlu da, asgari ücretlilere "simit perhizi"ni layık görüyor.

Aslında kendisi bu beslenme düzenini birkaç gün uygulasa da sonuçlarını daha net görebilsek.

Ama hayır! Onlar her şeyin en iyisine layıklar!!! İşçi ve emekçiler ise, açlığa, yokluğa, ölüme...

Yoksuldan alıp zengine dağıtan Robin Hoodlar

"Ben Robin Hood'um, zenginden alıp fakire veriyorum. Bizim cemaatimiz bu tür iyi işler yapıyor." 'Dünyanın en büyük adliyesi' olarak tanıtılan İstanbul Anadolu Adalet Sarayı'nda bir hakim'in odasında yankılandı bu söz. Sulh Ceza Hakimi Hasan Akdemir, almak istediği rüşveti böyle gerekçelendirdi. (Metastaz, Barış Pehlivanoğlu-Barış Terkoğlu, Kırmızı Kedi Yayınevi, sf. 35)

Rüşvetçi bir hakim, kendisini ve cemaatini "Robin Hood" olarak tanımlıyor.

"Robin Hood", Haçlı Seferleri sonrasında İngiltere'sinde, yokluktan-açlıktan kırılan halk için üretilmiş olan bir efsanevi karakterdir ve zenginleri soyarak elde ettiği geliri, yoksullara dağıtır. "Bizim" Robin Hood'larımız ise, yoksuldan topladığı geliri zengine verme görevini üstlenmiştir. Kıdem tazminatına göz dikerek, zorunlu BES uygulaması ile ücretlerden kesinti yaparak, vergi toplayarak devlete gelir oluşturmakta, sonra da bu geliri üç-beş müteahhite, bürokrata, yandaş basına, bakana-başbakan-cumhurbaşkanına ... paylaştırmaktadır.

AKP'li Akbaşoğlu, işçinin beslenmesi için simit-çayın yeterli olduğunu ileri sürüyor büyük bir pervasızlıkla. Ama kendileri adını bile bilmediğimiz yiyeceklerle donatırlar sofralarını. Ejder meyveleri, antrikotlar, beyaz çaylar, altın çilekler...

Sarayın bahçesine seralar ve kümesler kurulur, sarayın sebzesi, tavuğu, yumurtası orada yetiştirilir mesela. Yoksullara ise tanzim satışların çürük soğanları, patatesleri layık görülür.

Bu da yetmez, işçi ve emekçilerin büyük mücadeleler sonucunda kazanılmış olan bütün haklarına göz dikerler, elindeki en küçük kırıntıları bile gaspetmeye çalışırlar. Kıdem tazminatını patronlara sermaye yapmaya çalışırlar mesela. Ücretlerinden kesinti yaparak bireysel emeklilik sigortası için fon oluşturdıklarını iddia ederler. İşçi ve emekçilerin ücretlerinden vergi peşin peşin kesilir mesela; patronlar ise keyfince vergi kaçırmırlar. İşçilerin yediği-içtiği en temel gıda maddelerinden bile vergi keserler; zenginlerin lüks harcamalarından, pırlantalarından KDV kaldırılır mesela. Çiftçinin mazotuna zam, zengin yatının benzinine indirim yaparlar keyfe göre.

İşçi ve emekçilere dayatılan, açlık ve yoksulluktur; sarayın ve saraya uşaklık eden yandaşların şatafatlı sofralarında ise adını bile bilmediğimiz yemekler yenir.

İşçilerin ücretlerinden ve giderlerinden kırpar kırpar, zengine kaynak yaratırlar. Doğrudan aldıkları yanında bir de dolaylı aldıkları vardır. Köprüden geçmeyen araba için geçiş ücreti, şehir hastanesine gitmeyen hasta için muayene ücreti, havaalanından uçmayan yolcu için bilet ücreti, işçi ve emekçilerden toplanan vergilerle ödenir mesela.

"Ödediğiniz her kuruş vergi yol, su, hizmet olarak geri dönecek" derler; ama ödediğimiz her kuruş vergi, zenginlere hortumla akıtılır, biz gene bozuk yollara, kötü gıdalara, yetersiz hastanelere, sağlıksız evlere, eğitimde dinci gericiğin kuşatmasına mahkum kalırız.

Osmangazi ve Yavuz Sultan Selim köprüleri için son iki yılda müteahhit firmalara akıtılan para 4 milyar liraya ulaştı.

Şehir hastaneleri için 20 yılda 30,3 milyar lira kira bedeli ödenecek.

Bugün belediyelerin tamamına yakını, seçim sonrasında büyük borçlarla devredildi. Ve yeni belediye başkanları, eskilerin yaptığı harcamaları teşhir etmek için dev pankartlar, duvar panoları hazırladılar. Yandşa hortumlanan paralar bir yana, sadece yeme-içme için belediyelerde yapılan harcamalar dudak uçuklatacak düzeyde.

Sayıştay raporuna göre sarayda sadece 1 yılda, mutfak gideri olarak 2,6 milyon lira, konukları temsil ve ağırlamaya 36,2 milyon lira harcanmış.

Hesaplamak lazım, 2,6 milyon lira ile kaç simit-çay alınır acaba?

Saraylara savaş, kulübelere barış

Kendileri lüks ve sefahat içinde yaşayanlar, işçi ve emekçilere en ağır yaşam koşullarını dayatıyorlar. Kendileri saraylarda sefa sürerken, bizim kulübelerimiz yaşam savaşımıza tanıklık ediyor.

Biz sessiz kalırsak, onlar böylesine pervasızlıkla, küstahlıkla konuşmaya devam edecekler. Biz sessiz kalırsak, onlar bizi açlığa ve yokluğa mahkum edecekler. Biz sessiz kalırsak, cebimizdeki son kuruşu da çalmaya çalışacaklar. Biz sessiz kalırsak, patronlara kaynak yaratmak için kıdem tazminatımızı da el koymak isteyecekler.

Bu nedenle, bizi "simit-çay perhizi"ne mahkum etmeye çalışanlara, mücadeleyle, direnişle karşılık vermeli, haklarımıza sahip çıkmalıyız.

Yerel seçimlerin ardından YANDAŞ SENDİKALARI KORKU SARDI

Seçimlerin üzerinden daha 15 gün geçmişti ki, Hak-İş, “5500 üyemiz baskıyla sendika değiştirdi” diyerek Memur-Sen’le beraber soluğu AKP’li Cumhurbaşkanlığı Erdoğan’ın yanında aldı. Ondan “korunma” istediler.

Sendika Genel Merkezi’nde basın toplantısı düzenleyen Hak-İş Genel Başkanı **Mahmut Aslan**, **CHP’ye geçen belediyelerde üyelerine sendika değiştirme yönünde baskı yapıldığını, özellikle DİSK’e geçmelerinin istendiğini belirtti. “Toplamda 5500 civarında üyemiz sendikalardan istifa ettirilerek başka sendikaya**

üye yapıldı. İstifaların baskıyla ve tehditle yapıldığını biliyoruz, baskı yapanları sendikal ahlaka davet ediyoruz” demeyi de ihmal etmedi. Ayrıca diğer sendikaları “işçilerin hak alma mücadelesinde yer almadıkları” için suçladı.

“Sendikal ahlak”, “hak alma mücadelesi” gibi kavramlar, Hak-İş’in yöresinden dahi geçmeyen kavramlardır. Aslında Hak-İş diğer sendikaları ve belediye yönetimlerini suçlarken, kendisini ve AKP hükümeti ile olan ilişkisini, yani yandaş olma durumunu anlatıyor. Çünkü gerçek olan, Hak-İş’in hiçbir emek sarfetmeden hükümetin desteğiyle üye sayısını arttırmasıdır.

AKP hükümetinden önce en düşük üyeye sahip olan ve üstelik sadece sınırlı sayıda işkolunda faaliyet yürüten Hak-İş, AKP ile beraber şaha kalktı. Hiçbir direniş, grev, eylem örgütlemeyeceksin, baskıyla zorla üye yaptıkların başka sendikalara gidince, “hak alma mücadelesinde olmayanlar” şeklinde fevran edeceksin!

Hak-İş belediyelerde kamu kuruluşlarında AKP bakanları, milletvekilleri, il başkanlarının eliyle “Hak-İş’li olmazsanız işten atılırsınız, terfi edemezsiniz, sürgün yersiniz” tehditleri ve baskısıyla büyüdü. **Tehditte, baskıyla, şantajla üye yapılan işçiler, yerel seçimlerde AKP yenilince yine eski yerlerine eski sendikalarına dönüyorlar.** Bunda şaşılacak, şikayetlenecek ne var?!

Hak-İş ise, feryat-figan Erdoğan’a koşuyor, ondan yardım istiyor. Hak-İş’le aynı yöntemlerle memur kesiminde örgütlenen Memur-Sen’i de yanına alarak Erdoğan’dan koruma bekliyor.

Gerçekte nasıl bir sendika olduklarını bu tavırlarıyla da çok net biçimde ortaya koyuyorlar. Üye kayıplarını patrona sığınarak durdurmaya çalışmaları, bunun en açık resmidir. Çünkü Erdoğan herhangi bir cumhurbaşkanı değil, AKP’nin genel başkanıdır aynı zamanda. Her belediyenin patronu, belediye başkanıdır. Yani AKP’li belediye başkanları, Hak-İş’e üye belediye işçilerinin patronudur.

Ayrıca Erdoğan “Türkiye’yi bir şirket gibi yönetmek gerektiğini” söylemiştir ve o şekilde de yönetmektedir. Patronlara “OHAL’i sizin için getirdik, bakın grevleri yasaklıyoruz” diyecek kadar da patronların yanında olduğunu açıkça ortaya koymuştur. **Kendilerine işçi ya da memur sendikası diyen bu yandaş sendikacılar, her halükarda patrona sığınarak, diğer sendikaları şikayet etmektedir.**

Elbette Erdoğan da kendilerine hizmette kusur etmemiş bu yandaş sendikaları savunmayı sürdürdü. “Yasama yürütme

bizde” diyerek, muhalif belediye yönetimlerine ve sendikalara tehdit savurdu. Diğer yandan “dava adam-lığı böyle olmaz” sözleriyle işçilere “bizi terketmeyin” mesajını yollayarak, gidişleri durdurmaya çalıştı.

Fakat bunlar pek fazla işe yaramayacaktır. AKP güç kaybettikçe, yandaş sendikalarda güç kaybetmeye devam edeceklerdir.

Anormal üye artışı

AKP dönemiyle birlikte işçi sendikalarında Hak-İş, memur sendikalarında ise Memur-Sen, “yaşamın doğal akışına” aykırı şekilde üye sayılarını arttırdılar. Memur-Sen, KESK’ten sonra kurulmasına ve mücadele alanında hiç görülmemesine rağmen, kısa sürede “en fazla üyeye sahip konfederasyon” oluverdi.

Türkiye’de yaklaşık 2.5 milyon kişi memur olarak çalışıyor. Sendikalı memur sayısı ise, en fazla 2 milyon civarında. **Çalışma Bakanlığı’nın 2016 yılı verilerinde Memur-Sen’in üye sayısının 1 milyonu aştığı görülmüyordu. Yani sendikalı memurların yarısı Memur-Sen’de toplanmış durumda.**

Memurların sendikalaşmasına önderlik eden ve başlangıçta en fazla üyeye sahip olan KESK ise, AKP döneminden sonra hızla gerileyerek üçüncü sıraya düştü. Birinci sırada açık ara ile Memur-Sen, ikinci sırada Türkiye Kamu Sen, üçüncü sırada KESK bulunuyor. Kaldı ki, 15 Temmuz sonrası KHK ile atılan yüz bini aşkın memurun içinde KESK üyesi olanlar çoğunluğu oluşturuyordu. Ayrıca KESK üzerinde artan baskı ile istifalar da oldu. Dolayısıyla KESK’in üye sayısı daha da düştü.

Benzer bir tablo işçi sendikaları için de geçerli. **Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’nın Ocak 2018 tarihinde açıkladığı rakamlarda Hak-İş, büyük bir tırmanış göstermiş.**

İşçi sendikalarının üye sayılarındaki son durum şöyle: Türk-İş’in üye sayısı 925 bin 39, DİSK 149 bin 187, Hak-İş’in ise 615 bin 301. Bir yıl önce, Ocak 2017’ye göre üye sayısını Türk-İş 35 bin 530, DİSK 7 bin 458 artırmış. Hak-İş ise, iki konferansını üçe katlamış, üye sayısını tam 126 bin 578’e çıkarmış. Yani bir yıl içinde 126 bin 578 yeni üyeye ulaşmış.

Gerek Hak-İş, gerekse Memur-Sen, bugüne dek hiç bir direnişe öncülük etmedi, işçi-memur haklarında bir gelişmeye imza atmadı. Üstelik diğer sendikalar-dan çok sonra kuruldu. Buna karşın son yıllarda üye sayılarındaki bu anormal artışlar, hükümeti arkalarına almaları ve işyerlerinde baskı kurmalarıyla mümkün oldu. Hatırlanacaktır her iki sendika da 16 Nisan referandumunda “Evet” oyu kullanacaklarını söylemiş ve bu doğrultuda çalışma yapmıştı. Bugün siyasal hava değiştiğinde, üye kaybetmeleri de doğaldır.

Uzel işçilerini ziyaret ettik

Devrimci Sendikal Birlik (DSB) olarak, direnen Uzel işçilerini ziyaret ettik.

Uzel işçileri, 11 yıldır alamadıkları kıdem tazminatları için Demirkapı’daki fabrikanın önünde her pazar saat 11.00-13.00 saatleri arasında, protesto eylemi gerçekleştiriyorlar. 21 Nisan günü Uzel işçilerine bir direniş ziyareti gerçekleştirdik. İşçiler fabrikanın önüne “11 yıl oldu tazminatlarımızı alamadık. Sadaka değil hakkımızı istiyoruz” yazılı, “Uzel işçileri” imzalı pankart ve döviz asmışlar. Sık sık ajitasyon konuşmaları yapıyorlar ve “Tazminat hakkımız söke söke alırız”, “Direne direne kazanacağız”, “Türk Metal şaşıрма sabrımızı taşıma” sloganları atıyorlar.

İşçiler ziyaretimiz sırasında yaptıkları konuşmalarda, sürece dair bilgilendirmeler yaptılar. Kendilerine destek veren kurumlara ve DİSK’e teşekkür ederek, 1 Mayıs’a katılma çağrısında bulundular. 16 Mayıs’ta fabrikanın ihalesinin yapılacağını anlattılar ve Türk Metal sendikasının süreçteki sorumluluğuna dikkat çektiler. Patronlarla yapılan görüşmelerden de henüz bir sonuç çıkmadığını vurguladılar.

Uzel’de yaşanan direnişi, dergimizin Nisan 2019 tarihli sayısında anlatmıştık. Bu yazının olduğu dergiyi, Uzel işçilerine de verdik.

Saat 13’te fabrikanın önündeki protestonun sonlanması- nın ardından, işçilerin bir kısmı Media Market işçilerine destek için Bayrampaşa’ya gittiler. Media Market işçileri 15 gün- de bir eylem gerçekleştiriyorlar. Bu defa da Bayrampaşa’da kasa kilitleme eylemi yaptılar. Eyleme Nakliyat-iş yöneticileri de katılarak destek verdi. Ayrıca yoldan geçen araçlardaki insanlar, korna çalarak desteklerini gösterdiler.

1 Mayıs yaygın ve kitlesele kutlandı

Bu yıl 1 Mayıs birçok şehirde yaygın ve kitlesele bir şekilde gerçekleşti. Sadece metropollerde ve illerde değil, birçok ilçede de 1 Mayıs kutlamaları oldu.

Buna karşın **Urfa'daki 1 Mayıs mitingi için yola çıkan işçilerin trafik kazası sonucu ölümü**, derin bir üzüntüye yol açtı. İş cinayetlerinde ortalama günde 5 işçinin öldüğü ülkemizde, 1 Mayıs günü de 5 işçi trafik kazasında, iki işçi de Kastamonu'da maden ocağındaki patlama sonucu hayatını kaybetti. Hayatını kaybeden işçiler için tüm miting alanlarında saygı duruşu yapıldı.

1 Mayıs mitinglerine damgasını vuran, ekonomik kriz ve onun sonuçları oldu. AKP hükümetinin son açıkladığı ekonomik programda gasp edilmek istenen kıdem tazminatı ve zorunlu BES'e karşı tepkiler öne çıktı.

Kocaeli'nde Türk-İş'in düzenlediği mitingte "Kıdemime Dokunma" dev pankartı vardı. Türk-İş yöneticileri, kürsüden bir kez daha "kıdem kırmızı çizgimiz" dediler.

İstanbul'da ise başını DİSK'in çektiği birçok sendika, parti, meslek ve kitle örgütü, Bakırköy Halk Pazarı'nda miting yaptılar. Katılım önceki yıllara göre daha kitleseleldi. Buradaki konuşmalarda da başta kıdem tazminatı olmak üzere işçi ve emekçilere dönük saldırılar öne çıktı. Ayrıca tecride karşı süren açlık grevlerine değinildi.

Ankara'da Tandoğan'da İzmir'de Gündoğdu Meydanı'nda mitingler kitlesele ve coşkuyluydu. Ankara'da polis CHP'lilerin toplu halde yürüdüğünü söyleyerek biber gazıyla saldırdı. İzmir'de ise litinge giriş sırasında Leyla Güven'le ilgili pankarta müdahale eden polis, 6 kişiyi gözaltına aldı.

Kürt illerinde yapılan 1 Mayıs'larda ise cezaevlerinde devam eden açlık grevleri gündemdeydi. Leyla Güven'le ve açlık grevleriyle ilgili pankartlar ve sloganlar dikkat çekerken, Amed'de polis beyaz tülbentle gelenleri içeriye almak istemedi. Ancak buna rağmen alanda beyaz tülbentleriyle birçok kadın yer aldı.

1 Mayıs alanı Taksim'dir

1 Mayıs deyince Taksim akla gelir. Bu yıl da 1 Mayıs kutlamaları Taksim'le başladı.

Proleter Devrimci Duruş okurları, saat 11 civarında Şişli-Halaskargazi Caddesi üzerinde "Taksim 1 Mayıs Alanıdır, Engellenemez!" yazılı, PDD imzalı pankartı açarak eylem başlattılar. "Yaşasın 1 Mayıs!", "1 Mayıs Kızıldır, Kızıl Kalacak!", "Taksim 1 Mayıs Alanıdır, Engellenemez!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!" sloganlarını attılar. Eyleme çevredeki insanların ilgisi de yoğun oldu. Fotoğraf çekenler, sloganlara katılanlar vardı. PDD okurları bir süre sonra pankartı Halaskargazi Caddesi üzerindeki parmaklıkların üzerine asarak dağıldı.

Taksim hedefli olarak başlatılan başka eylemler de vardı.

Halaskargazi Caddesi üzerinde, PDD'lilerin eylem yaptığı alana yakın bir noktada, bir grup Halk Cepheci grup slogan atmaya başlayınca polis müdahalesi oldu. Halk Cepheci gözaltına alındı. Mücadele Birliği, Taksim'e yürümek isterken polis saldırdı ve gözaltına aldı. İnşaat işçileri Sendikası'ndan bir grup, Mecidiyeköy Cevahir AVM önünde polis saldırısı ile gözaltına alındı. SGDF'li bir grup, Barbaros Bulvarı'ndan Beşiktaş'a doğru sloganlarla yürürken gözaltına alındı. Devrimci Gençlik Dernekleri Sıraselvilerden Taksim'e doğru sloganlarla yürürken gözaltına alındı. HKP'li bir grup, Beşiktaş'ta gözaltına alındı.

İstanbul'da toplam 16 ayrı noktada Taksim hedefiyle eylem gerçekleştirildi ve 145 kişi polis tarafından darp edilerek gözaltına alındı. Ve Taksim bir kere daha, 1 Mayıs'ın merkezine yerleşti.

1 Mayıs'ın ruhuna uygun davrananlar, yarını kazanırlar

1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak ve o hedefle çalışmak, bir yandan devletin faşist kuşatmasını, bir yandan da tasfiyeciliğin sağ kuşatmasını yarmak ve devrimci bir ses çıkarmak coşku verici oluyor. Gerek kendi tarihimiz gerekse 1 Mayıs tarihi, zorlukları aşıp kazanımların elde edildiğini kanıtlamıştır aslında. Bunu görmek istemeyenlere inat 1 Mayıs'ın yerinin Taksim olduğunu sağır kulaklara haykırmak, kör gözlere göstermek bir avuç devrimcinin bilincinde ve omuzlarında yükseliyor.

Bizler de Nisan ayının başında hedefimizin Taksim olduğunu, afişlerimizle, stickırlarımızla duyurduk. Taksim'den başka bir tartışmanın abes olduğunu, dergi dağıtımlarında, sohbetlerimizle ısrarla vurguladık. Düzen sınırlarını aşamayan daha doğrusu aşmak istemeyenlerin bir kez daha Taksim'den kaçışlarına tanık olduk.

Biz PDD'liler ve Taksim hedefli çalışma yürüten devrimci yapılar, tüm polis ablukasına rağmen Taksim'i zorladık ve milyonların özlemini bir kez daha gösterdik. 1 Mayıs'lar, ilk çıktığı andan itibaren kan ve can üzerine yükselen, kitlelere kazanma umudu ve kararlılığını veren bir işlev oynamıştır. Ki yakın tarihimiz de bunun örnekleriyle doludur. Çok uzağa gitmeden Türkiye'nin en büyük isyanı olan Gezi'nin ön açıcılarından biridir 2013 Taksim çatışmaları.

Biz bu 1 Mayıs için sabah yoldaşlarla görüştüğümüzden sonra eylemi yapacağımız yere doğru gidiyoruz. Giderken de bir yandan gözaltı haberlerini alıyoruz internetten. İlk olarak Elmadağ tarafına doğru gidiyoruz. Polis yoğunluğu var, her taraf tomalarla dolu. Bu sefer sokaklar bariyerlerle kapatılmamış, insanlar caddeden yürüyebiliyorlar. Caddeyi bir kontrol ettikten sonra belirlenen diğer noktaya gitmeye karar veriyoruz.

Halaskargazi Caddesi'nin Etfal Hastanesi durağı ve aynı zamanda DİSK'in eski binasının ön tarafından caddeye çıkıyoruz. Pankartı açıyoruz ve birkaç dakika sloganlarla bekliyoruz. İnsanlar merakla, ilgiyle bize bakıyorlar. Biz eyleme başladığımız anda 50-60 metre öteden de bir grubun slogan sesleri geliyor. Halk Cephesi'nden olduğunu öğrendiğimiz bu arkadaşlardan 5'i gözaltına alınıyorlar. Yanımızdan polis arabaları geçerken pankartı asıyoruz parmaklıklara. Sloganlarımız bu arada hiç susmuyor. "Yaşasın 1 Mayıs", "1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak", "Taksim 1 Mayıs alanıdır, engellenemez", "Yaşasın devrim ve sosyalizm" sloganlarını atıyoruz. Etraftan fotoğraf çekenler ve ilgiyle izleyenler var. Bir müddet daha caddede kaldıktan sonra eylemi bitirip çıkıyoruz. Sloganlarımızı gözaltına alınan arkadaşlar da duymuş olmalı. Biz eylemi yaparken 3-4 araba geçti ama durmadılar.

Bu 1 Mayıs'ı da böyle geçirmek güzel ve mutluluk verici. Gerek bizi izleyenlerin umutları, gerek milyonların umutlarını temsil edebilmenin, tarihimize layık olabilmenin coşkusu, sıcaklığı ile yürüyoruz gelecek güzel günlere. 1 Mayıs'ın misyonuna uygun davrananlar yarını kazanacak olanlardır. Bazen iki kişi olur bazen milyonlar bu yürüyüşte. Bazen de bugün olduğu gibi bir avuç insanla temsil edilen milyonlar. Görülecek güzel günlerin coşkusuyla...

Yaşasın 1 Mayıs!

1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak!

Taksim 1 Mayıs alanıdır!

Tohumu toprağa kavuşturmak...

Günlerdir süren çalışmaların ardından nihayet beklediğimiz gün geldi. Geçen yıl pankartımız olmamasına hayıflanmıştık. Hem daha kalabalık olmaya hem de görsel malzemelerimizin daha zengin olmasına dönük bu yıl daha hazırlıklı olacaktık.

İlk iş flamalarımızı edindik. Proleter Devrimci Duruş flamalarının yanı sıra Proleter Devrimci Gençlik ve Devrimci Sendikal Birlik flamalarımız da elimizdeydi. Bir arkadaşımız dergimizin internet sitesinden dört ustanın olduğu pankartın görsellerini indirdi ve basılmasını sağladı. Artık pankartımız da hazırды.

Esasen uzun süredir bölgemizdeki muhtarlık çalışmalarının yoğunluğundan kaynaklı 1 Mayıs hazırlıklarına gereken zamanı ayıramamıştık. Gerçekte birbirinden farklı olmakla birlikte, birbirini olumlu etkileyebilecek yanları vardı ama biz bunu gerçekleştirmekte yeterince başarılı olamadık. Bununla birlikte hem ilçe merkezinde, hem köylerdeki arkadaşları harekete geçirme ve yeni ilişkiler kurma noktasında iyi gelişmeler oldu. Ancak beklediğimiz kitlenin hepsini alana taşıyamadık.

Toplanma yerine geldiğimizde henüz bizden başka kimse yoktu. Bir süre sonra çeşitli sendikalardan işçi-emekçi dostlarımız toplanma yerine gelmeye başladılar. Hemen tertip komitesinin sıralamasına göre Halkevleri'nin ardında TKP'nin önünde yerimizi aldık. DİSK, Eğitim-Sen, Haziran Hareketi, Bel-sen...ve çeşitli kitle örgütleri de birer birer yürüyüş kolunda yerlerini almaya başladılar.

Pankartımız ve özellikle unutturulmaya çalışılan ML'nin kurucuları, ustalarımızın fotoğrafları tahmin ettiğimiz üzere oldukça yoğun bir ilgi gördü. Bizi merak eden ve birlikte yürümek isteyen dostlarımıza da kortejimizde yer açtık.

Yürüyüşe geçilmesiyle birlikte kendimizi ifade edebileceğimiz sloganlarımızı gür bir biçimde haykırdık. Çeşitli kortejlerin düzen içi, reformist "isyan" vb. sloganlarına karşı; "Tek Yol Devrim!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "Kurtuluş Devrimde Sosyalizmde!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Yaşasın Devrimci Dayanışma!", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!" gibi siyasal içeriği net sloganların yanı sıra diğer kortejlerde de yaygın atılan "Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek!" gibi sloganlara da eşlik ettik. Yine "Cerattepe Geçilmez Artvin Halkı Yenilmez", bir Artvin klasiği olarak bütün kortejlerin ortaklaştığı bir slogan oldu...

Alana girişteki arama noktasını geçip tekrar kortejimizi oluşturup alana "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm" sloganıyla girdik. Genç arkadaşlar geçen yıl olduğu gibi alandaki heykelin üstüne çıkıp flamalarımızı oradan miting boyunca coşkuyla dalgalandırdılar.

Mitingin ardından dönüş yolunda bir mola vererek küçük bir değerlendirme toplantısı yaptık. Kimi eksiklerimizi ve olumluluklarımızı gözden geçirdik. İlerleyen süreçte, kısa vadede neler yapacağımızı kararlaştırarak en kısa sürede buluşmak üzere vedalaştık.

Bir gün önce evin etrafında dolaşırken üç yıl önce dikip kalem vurduğum fakat bir türlü canlanmayan ve kendisinden neredeyse ümidimi kestiğim kiraz fidanının yaprak açtığını sevinçle fark ettim. Bazen toprak verimsiz olur. Bire on-yirmi veren tohum bir bile vermez olur. Ve hatta serptiğin tohumların neredeyse tamamı daha çatlayamadan toprağın altında çürüyüverir...

Bizim görevimizse ne olursa olsun her daim tohumu toprağa kavuşturmak ve ne pahasına olursa olsun yeşermesini sağlamak... Yoksa nasıl vadileşir kuraklıklar...

Şimdi toprağın susamışlığını, tohumdaki çatlama hevesini duyumsuyabiliyorum...

Artvin PDD

1 Mayıs'ta Artvin'de PDD pankartı

1 Mayıs'ta gözler bizim üzerimizdeydi, bizler ise bayrağı en yukarıda tuttuk.

1 Mayıs öncesi hem okurları hem de devrimcileri PDD kortejinde yürümeye davet ettik. Etkileşim ve temas süreklilik gösterdiğinde, olumlu sonuç mutlaka alınıyor...

1 Mayıs'ta Artvin Meydanı PDD ile resmen tanıştı ve Marksist-Leninist ustaların görseli, ilgiyi alakayı üzerimize çekti.

Kortej sırası okunurken KESK temsilcisi "Devrimci Duruş" yerine "Dayanışma" diye okuyunca gittim ve uyardım... "Pardon" dedi ve böylece tanışmış olduk.

Merhaba Artvin, Biz PROLETER DEVİRİMCİ DURUŞ'uz!...

Kortej yürüyüşe başladı. Sloganları inançlı ve direngen bir şekilde ses tellerimizi zorlayarak attık ve Artvin 1 Mayıs alanına girdik. Üniversiteli arkadaşımız ilk başta sayısal olarak azınlıkta olmamıza karşın, "Bu gruptan böyle bir ses çıkması beni şaşırttı, cadde inliyordu" dedi ve gülüştük.

En başta yazdığım gibi, bayrağı en yukarı çeken arkadaşlarımızla alandaydık. ML çerçevesinde, devrimci dayanışmacı PDD Korteji, bu anlamda bu coğrafyada ve bu 1 Mayıs'ta özeldi.

Alandan çıktıktan sonra diğer etkinlikler ve günü değerlendirme adına görüşmelerimizi birbirimize aktardık. Verimliymi diye düşünüyorum.

Son kişi kalmışsa dahi mücadele sürüyordur. O son kişi bu kağıttan kaplanları korkutuyordur. Bunun sorumluluğu ve bilinciyle, yarınları olan inancımın YAŞASIN DEVRİM VE SOSYALİZM diyorum.

Artvin'den PDD okuru

Adana'da coşkulu, kitlesel 1 Mayıs

Adana Emekliler Dayanışma Sendikası Bölge Temsilciliği hazırlıklarına günler önceden başladı ve 28 Nisan günü sendika binasında düzenlediği kahvaltıda, bu yılki 1 Mayıs'a katılımın önemli olduğu üzerinde durdu. 1 Mayıs günü de dövizlerinin yanısıra "Çaresizliğimizi Tüketmek Umudumuzu Yeşertmek için Bizi Yok Saysanız da Biz Varız" yazan pankartı taşıdı.

Adana, oldukça coşkulu ve kitlesel bir mitingle karşıladı 1 Mayıs'ı. Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu alanında toplanan kitle örgütleri, sendika ve partiler ve devrimci kurumlar Uğur Mumcu Meydanı'na dek sloganlarıyla yürüdü.

Enternasyonal marşıyla birlikte tüm şehitler için saygı duruşunda bulunuldu. Kürsü konuşmalarından sonra da halaya duruldu. Demokratik hak ve özgürlükler için mücadele kararlılığıyla alan terkedildi.

Adana PDD

Her 1 Mayıs bir barometredir aslında. Sınıf mücadelesinin barometresi...

Hem siyasal, ekonomik, toplumsal vb. varolan duruma ayna tutar; hem de geleceğe dair önemli işaretler çıkar. Sınıflar mücadelesinin en billurlaşmış, en çıplak haliyle kendini ortaya koyduğu gündür çünkü 1 Mayıs...

Sınıflar ve onların temsilcileri, o gün güçlerini sınar, birbirlerini tartarlar; sonraki adımlarını da ona göre atarlar. Bu yanılla bir ibre işlevi görür. Elbette doğru okuyabilmek koşuluyla...

2019 1 Mayıs'ı'na da bu gözle bakmak gerekir. Neyi resmetmiştir ve geleceğe dair ne tür emareler sunmuştur? Yani 2019 1 Mayıs'ının ibresi neyi göstermektedir?

Hem ülkemizdeki, hem de dünyadaki 1 Mayıs kutlamalarına böyle yaklaşmalı ve oradan doğru sonuçlar çıkarabilmeliyiz. Bunu başarabildiğimiz oranda bugünü doğru tahlil edebilir, yarına dair isabetli öngörülerde bulunma ve kendimizi buna göre konumlandırma şansına sahip olabiliriz. Aksi halde birbirinin tekrarı gibi görünen bir 1 Mayıs'ı daha geride bırakır, kaldığımız yerden devam ederiz...

Oysa hiçbir 1 Mayıs, diğerinin benzeri değildir. Öyle görünmesi yanıltıcıdır. Suyun yüzeyindeki köpüklerin onun derinliği hakkında bir fikir vermesi gibi; her 1 Mayıs'ta görünen küçük-büyük farklılıklar, o dönemi ve sonrasını tahlil edebilmekte bize fikir verir.

Örneğin ülkemizdeki 2013 1 Mayıs'ında, gelmekte olan bir halk ayaklanmasının sesleri duyulmuştur. **Gezi Direnişi ve Haziran ayaklanmasının ilk habercisidir 2013 1 Mayıs'ı... Elbette günü, biçimi, patlama şekli tam olarak kestirilemez; ama farklı bir döneme girildiğini hissettirmiştir.** Çünkü 2013 1 Mayıs'ında Taksim'e çıkma hedefiyle binlerce kişi saatlerce polisle çatışmış, korku duvarlarını yıkmıştır. Ve bir ay gibi kısa bir süre sonra "yasaklı alan" Taksim, milyonlar tarafından zaptedilmiş, günlerce süren bir direnişin mekanı olmuştur.

2013 1 Mayıs'ı gibi olmasa da, 2019 1 Mayıs'ı da bize umut verici şeyler söylüyor. Şimdi onu çeşitli yönleriyle irdelemeli ve sonuçlar çıkarmalıyız.

Kapitalist metropoller ayakta

Dünyada 1 Mayıs'ın nasıl geçtiğine dair bilgelerimiz doğal olarak daha sınırlı. Birçoğunu basında yer aldığı kadarıyla biliyoruz. Ancak bu sınırlılıkla bile çıkarılabileceğimiz sonuçlar var.

İlkin şunu belirtelim; günümüzde tüm dünya emperyalist-kapitalist sistemin bir parçası

olduğu için, işçi ve emekçilerin sorunları aşağı-yukarı aynıdır. Hele ki emperyalist savaş ve kriz koşullarında bu benzeşme, giderek artmaktadır.

En başta servet-sefalet uçurumu, tüm dünyada devasa boyutlara ulaştı. Son verilere göre, günümüzde 26 kişi, dünyadaki zenginliğin yüzde 40'ına sahip. Bir başka ifadeyle 26 kişinin malvarlığı, yaklaşık üç buçuk milyar insanın zenginliğine eşit! Öyle ki, 1900'lerin başında dönemin en zengini Rockefeller, 1 milyar dolar servete ulaştığında büyük bir şaşkınlık yaşıyor. Şimdi ise trilyon dolar sahipleri var. İki-üç kişinin serveti Afrika kıtasının tamamına denk düşüyor. Servet-sefalet uçurumunun bu denli açılması, tüm dünyada yoksulluk ve açlığın

daha fazla artması, milyarlarca kişinin bu girdabın içine çekilmesi demek.

Öte yandan **emperyalist-kapitalist sistem, krizsiz ve savaşız yaşamıyor. Kriz giderek daha sık ve daha yıkıcı bir hal alıyor.** Buna bir de savaş eklendiğinde, hem varolan durum katmerleniyor, hem de ölüm ve göç gibi yeni sorunlar doğuruyor. **Bu sorunlar, daha baskıcı rejimlerin, faşizmin ve gericiğin nesnel temeli de oluşturuyor aynı zamanda.** Son yıllarda başta Avrupa olmak üzere tüm dünyada faşist partilerin büyümesi, hatta hükümet olmaları, bu gelişmelerin sonucudur.

Kısacası tüm dünyada işçi ve emekçiler, ekonomik olarak daha yoksullaşmışken; siyasal olarak büyük bir baskı ve zorbalık altındadır. Son yılların 1 Mayıs'ları bu koşullarda gerçekleşiyor. 2019 1 Mayıs'ını farklı kılan; kitlelerin bu koşullara karşı artan tepkilerinin artık isyan boyutuna varmasıdır. Bu 1 Mayıs'ta Fransa'nın öne çıkması da bununla ilintilidir. Kasım 2018'den bu yana her hafta sokaklara dökülen "Sarı Yelekliler", Fransa'daki 1 Mayıs'a damgalarını vurdu. Paris gibi Avrupa'nın en büyük şehirleri, kitlesel ve militan gösterilere sahne oluyor. Ve 1 Mayıs'lar daha çatışmalı geçiyor.

"Sarı Yelekliler"de somutlanan; emperyalist-kapitalist ülkelerdeki işçi ve emekçilerin de vergi soygununa, işsizliğe, yoksullaşmaya karşı ayağa kalkmasıdır. Açlık ve yoksulluk, sadece yarı-sömürge, bağımlı ülke halklarını değil, kapitalizmin en gelişkin olduğu ülkelerin işçi ve emekçilerini de tehdit etmekte ve ona karşı mücadelenin şiddeti artmaktadır.

2019 1 Mayıs'ı hem bu gerçeği dışavurmuştur, hem de bu ülkelerde halk ayaklanmalarının giderek büyüyeceğini göstermiştir. **Önceki yıllarda Kuzey Afrika ve Latin Amerika'da görülen isyanlar, artık emperyalist metropollerde yaşanmakta ve devrim korkusu, her yerde egemenleri titretmektedir.** Sefalet ekenlerin öfke biçtiği ve bunun artık kendisini eylemlerle de ortaya koyduğu, bu 1 Mayıs'ta çok net biçimde görülmüştür.

Umut yeniden filizleniyor

Uzun yıllar emperyalist-kapitalist sistem, adeta "tek kale maç" yaptı. Kendisini rakipsiz ilan etti, hat-ta "tarihin sonu" diyerek sonsuza dek yaşayacağını iddia etti. **"Sosyalizmin tehdidi"nden kurtulmuş olmanın pervasızlığı ile en vahşi sömürü ve soygunu gerçekleştirdi; insanlığın ilerici birikimlerini yok etmeye kalktı.** "Yeni Ortaçağ" olarak tanımlanan karanlık bir dönem yaşattı. İnsanlık adeta sonu olmayan bir tünele girmiş gibi büyük bir karamsarlığa, umutsuzluğa itildi.

Bütün bunlardan ülkemiz de payını fazlasıyla aldı. Ancak **hem dünyada hem ülkemizde bu dönemin sonuna gelindiğine dair belirtiler artmaya**

2019 1 Mayıs'ı: KİTLESEL, DİRENGEN, UMUTLU...

başladı. 2019 1 Mayıs'ı, bunun daha belirgin biçimde ortaya serildiği bir gün oldu.

başlangıcı" olurken; kitleler açısından yeniden umutlanma ve kendi gücüne güvenme dönemini başlattı. 2019 1 Mayıs'ı bunun üzerine geldi ve yeni döneme dair umutvar bir tablo sundu.

Ülkemizdeki 1 Mayıs mitingleri ve gösteriler, önceki yıllara göre daha yaygın ve kitleseldi. Türk-İş gibi sarı sendikacılığın sembolü bir konfederasyonun mitingi bile, işçi ve emekçilerin coşkulu katılımı, öfkeli sloganlarıyla geçti. **Krizle birlikte artan işsizliğe, yoksulluğa ve hak gasplarına karşı kitlelerin büyüyen tepkisiydi bu.** En öne çıkan konunun kıdem tazminatı ve zorunlu BES olması da bunun göstergesiydi.

Her ne kadar "son kale" olarak addedilen haklar için bir savunma refleksi söz konusuysa da, kriz sonrası saldırıya geçen patronlara ve hükümete ciddi bir uyarıydı. İşbirlikçi sarı sendikaları dahi sert açıklamalar yapmak zorunda bırakan, işçi sınıfında biriken bu öfkenin farkında varılmasıydı.

İstanbul-Bakırköy'de başını DİSK'in çektiği,

birçok sendika, kitle örgütü ve partinin katıldığı miting de, bir yıl önceki 1 Mayıs'a göre çok daha kitleseldi. Ne var ki, kitlelerin bu yılki isteğini, özlemini karşılamaktan uzaktı. Onun için de daha buruk ve coşkusuz geçti. **Bakırköy Pazarı'nın çukuruna mahkum edilen, pankartından sloganına kadar her şeyin devletin**

icazetinden geçtiği bir 1 Mayıs'ın, bu koşullarda kitleleri tatmin etmesi düşünülemezdi zaten. Sonuçta kitle ne alana sığdı, ne de alandan mutlu ayrıldı. En fazla miting güzergahı boyunca tepkilerini ifade edebildiler, zaten daha birçok kortej alana girmeden miting dağılmıştı...

Mitingi organize eden kurumlarla, kitlenin ruh hali arasındaki açığı, mitingin bütününe damgasını vurdu. Kürsü ile kitle, su ile zeytinyağı gibi birbirinden ayrıldı. Bir de kürsü ile kitle arasında metrelerce boşluk bırakılarak bariyerlerle çevrilmişti. Bu fiziksel kopukluk, ruhsal kopukluğun ifadesi gibiydi. **Kürsüde konuşmalar sürerken kimse dinlemiyor, bir tarafta halay çekiliyor, diğer tarafta insanlar alanı terk ediyordu. Son derece dağınık, disiplinsiz, ruhsuz bir miting tablosu vardı.** Kürsüden temsilcilere enternasyonal marşını söyletmek de, bu olumsuzlukları kapatmaya yetmedi.

Bu yanılla Bakırköy mitinginin Kocaeli ve Ankara mitinglerinden daha sönük geçtiğini söylemek yanlış olmaz. Oralardaki öfkenin dile getirilişini, coşkuyu ve disiplini Bakırköy'de görmek mümkün olmadı.

Keza başta **Diyarbakır olmak üzere Kürt illerindeki 1 Mayıs'lara damgasını vuran "beyaz tülbent"li girişlerde sergilenen direngenlik ve coşkudan da eser yoktu.** Yani Bakırköy'de kitlesel olarak daha kalabalık olması dışında hiçbir özelliği bulunmayan bir 1 Mayıs mitingi gerçekleşti.

Sendikalar ve partiler, kitlenin gerisinde kaldı

İstanbul-Bakırköy mitinginin, diğer mitinglere göre daha sönük geçmesinde, 4'lü olarak ifade edilen (DİSK, KESK, TMMOB, TTB) sendika ve kitle örgütlerinin tutumları belirleyici olmuştur.

Bu kurumlar, 31 Mart seçimlerinden hemen sonra Nisan ayı başında yaptıkları açıklamayla, bu 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak istediklerini duyurdular. Kitlelerde artan morali ve umudu arkalarına alarak böyle bir açıklama yaptılar. Fakat bu, her ne olursa olsun Taksim'de olunacağı şeklinde bir kararlılık ifadesi değil, bir temenniden ibaretti. Dahası, Taksim'i bir blöf olarak masaya sürmekti.

Nitekim **6 Nisan'da aralarında PDD'nin de bulunduğu birçok kurumla birlikte gerçekleşen toplantıda, valilikle görüşmede Taksim'i isteyeceklerini, ama Saraçhane veya Kadıköy'e de razı olabileceklerini söylediler.** Yani devlete, "Saraçhane veya Kadıköy'ü vermezseniz Taksim'e

çıkıyız" diyecekler, devlet de bunun karşısında geri adım atacaktı! Sanki devlet onların amacını, dahası Taksim konusunda ne kadar titrek olduklarını bilmiyormuş gibi!... Başından itibaren kararlı bir duruştan yoksun oldukları için, daha ilk görüşmede yelkenleri suya indirdiler.

Devletin Taksim'e izin vermeyeceği ortadaydı. Öyle de oldu. Bu kez Kadıköy dediler, ama oraya da izin çıkmadı. Buna karşın **18 Nisan'da yapılan toplantıya "4'lü olarak kararımız Kadıköy" diye geldiler. İzin verilmesi de Kadıköy'de olacaklarını söylediler.** Bu yıl Maltepe ve Yenikapı'ya gitmeyeceklerini, hatta "kırmızı çizgimiz" diyerek önceden belirtmişlerdi. (Ki geçen yıl CHP'nin kitesini yığacağını söyleyerek Maltepe'ye gitmişler ama hüsrana uğramışlardı. Geçen yıl gittikleri yeri bu yıl neden "kırmızı çizgi" ilan ettiklerini de açıklamadılar) İstanbul'un bir diğer miting alanı Bakırköy ise, çukur ve dar yapısından dolayı rağbet görmemişti. Sonuçta 4'lünün Kadıköy kararı, birçok kurumun da oluru aldığını için, kesin gözüyle bakılan bir yer oldu.

Aralarında PDD'nin de olduğu "her koşulda Taksim'de olmalıyız" diyen kurumlar, bir elin parmakları kadardı. Fakat Kadıköy'ü isteyen, hatta kitlesellik adına **Kartal ve Maltepe'yi dile getiren (TKP ve EMEP) kurumların bile kitlesinde Taksim isteği güçlüydü. Keza sendika ve meslek odalarının üyeleri dahil işçi ve emekçilerde 31 Mart seçimlerinin ardından Taksim'e çıkma isteği artmıştı. Yani bu kurumlar bir kez daha kitlenin gerisinde kaldılar.** Öyle ki, ortak bildiride Taksim'in adının geçmesine EMEP itiraz edebildi. "Yanlış anlaşılma olur", "Taksim kararı alındığı sanılabilir" diyerek, Taksim'i geçirmek istemediler.

Buna rağmen 1 Mayıs alanının Taksim olduğu bildiride yer aldı. Fakat sadece kağıt üzerinde! Onlara göre Taksim, geleceğe dönük bir hayaldi, bugünün talebi olamazdı. Oysa 1 Mayıs günü yaşananlar, Taksim'in geleceğin değil, bugünün hedefi olduğunu; giderek artan Taksim isteğini ortaya koydu.

18 Nisan'daki toplantıdan Kadıköy kararı ile kalkan kurumlar, 25 Nisan'da Bakırköy sürprizi ile karşılaştılar. 1 Mayıs'a sayılı günler kala, DİSK Başkanlar Kurulu kendi arasında toplanıp Bakırköy kararı almış ve bu kararı diğer kurumlara bildirmişti. Sanki bir hafta önce, yasak da olsa Kadıköy'de olacaklarını söylememişler gibi, yeni bir kararla geldiler ve hiçbir açıklama yapmadan Bakırköy'ü dayattılar. Kaderlerini baştan 4'lünün eline terk edenler, bu durumu sorun dahi etmedi. Daha önce Bakırköy'e, **"1 Mayıs kitlesini alamayacak kadar dar ve çukur"** olduğu için muhalefet edenler de, 4'lünün kararına boyun eğdiler.

Sonuçta sendikalar, Taksim açıklaması ile başlattıkları bu süreci, önce Kadıköy'e fit olarak (ki başından itibaren plan buydu) sonra Bakırköy ile noktalandılar. Üç yıl önce **2016'da 1 Mayıs için Bakırköy'e geldiklerinde DİSK'in o dönemki başkanı Kani Beko, "bu ilk ve son olacak, bir defalığına kabul ettik" demişti. Oysa ertesi yıl yeniden Bakırköy'e gittiler, 2018'de ise Maltepe'yi bile kabul ettiler.** Ne o dönemki sözlerini tuttular, ne de bu yıl 1 Mayıs toplantılarında söylediklerini...

Son iki yıldır başta DİSK olmak üzere 4'lü kurum, CHP'nin kuyruğuna takılmış durumda. 1 Mayıs'ı seçimlere kurban ediyorlar. 1 Mayıs mitingleri, seçim mitinglerine dönüşüyor. Böyle olunca kitlelerin 1 Mayıs'tan beklentileri karşılanmıyor, hayal kırıklığı ve burukluk yaşanıyor.

Sonuçta kendisine devrimci, sosyalist diyenler de dahil birçok kurumun 4'lünün arkasına takıldığı, 4'lünün ise CHP'nin izinden yürüdüğü bir tablo ile karşı karşıyayız. Oysa söz konusu olan 1 Mayıs kutlamasıdır. Herhangi bir ekonomik-siyasi talepli miting değil!

1 Mayıs devletin icazetine de, sendikaların inisiyatifine de bırakılamaz. Çünkü 1 Mayıs, sadece işçi ve emekçinin değil, onların davasını savunan komünist ve devrimcilerin de günüdür. 1 Mayıs'ın tüm dünyada kutlanmasını sağlayan kurum, Komünist Enternasyonal'dir. O yaniyla **son derece politik bir gündür ve politik öznelerin belirleyiciliğinde geçmelidir.** Esasında komünist partilerin güçlü olduğu ülkelerde böyle de olmuştur. Ne var ki bizde bu yöndeki zayıflık, 1 Mayıs'ları sendikaların inisiyatifine terk etmeye yolaçtı. Fakat bu durum, her koşulda sendikaların kuyruğuna takılmayı meşru göstermez. Devrimci bir basınç yaratılmadan, sendikaları daha ileriye çekmek de mümkün olmaz.

Taksim iradesini gösterenler kazandı

4'lünün çağrısıyla gerçekleşen toplantılarda, "Taksim" diyen kurumların sayıca azlığı, kitlelerdeki Taksim isteğinin azaldığı anlamına gelmiyordu. Aksine 2019 1 Mayıs'ında bu istek daha da güçlenmişti. Nitekim 1 Mayıs gününde yaşananlar, bu gerçeği kanıtladı.

Taksim alanı, bir kez daha polis bariyerleriyle bir gün önceden çevrildiği halde, 1 Mayıs sabahı Taksim'e girmek isteyen gruplar tarafından kuşatılmıştı. **Devletin resmi kayıtlarına göre Taksim'e çıkmak isteyen gruplar 16 noktadan harekete geçti. Sabah saatlerinden itibaren Taksim'i çevreleyen bölgelerden; (Beşiktaş, Zincirlikuyu, Mecidiyeköy, Şişli, Tepebaşı, Cihangir vb.) birçok grup "Taksim 1 Mayıs Alanıdır", "Meydanlar Halka Kapatılamaz" sloganları ve pankartlarıyla gösteriler yaptılar.** Toplamda -yine resmi rakamlara göre- 145 kişi gözaltına alındı. Çoğu daha karakola götürülmeden polis arabasının içinde işkenceye uğradı.

Taksim ve çevresinin polis kordonu altına alınmasına, gözaltı ve işkencelere rağmen, 1 Mayıs Taksim'de kutlama isteğini ve iradesini kıramadılar. Kaldı ki, Taksim'e çıkmak için gelenler, gözaltına alınanlardan çok daha fazlaydı. Birçok kişi Taksim civarına geldiği halde çeşitli aksiliklerden eylemlere katılamadı. Ayrıca Taksim'e çıkmak isteyip de şu ya da bu nedenle gelemeyen çok daha fazlası vardı.

Sonuçta tüm engelleri, aksilikleri aşarak Taksim için eylem yapabilenler, hiç de azımsanmayacak bir orandır. Bu durum, kitlelerde artan Taksim isteğinin göstergesidir. Taksim'in meşruluğu, burjuva-liberal kesimler tarafından bile kabul görmekte, açıkça ifade edilmektedir.

Marks'ın *"işçi sınıfı ya devrimcidir, herşeydir; ya da hiç" sözü, asla unutulmamalıdır. İşçi sınıfının gerçek kurtuluşu, kendi davasını savunan ML bir partinin önderliğinde devrim ve sosyalizm için savaşmasıyla mümkün olacaktır.*

2019 1 Mayıs, işçi ve emekçilerin hem ML bir partiye, hem de devrimci sendikal bir örgütlülüğe ihtiyacını bir kez daha su yüzüne vurmuştur. Bununla birlikte kitlelerin kendiliğinden tepkilerinin bile, son 30 yıldır hüküm süren vahşi kapitalizme, "yeni ortaçağ" denilen karanlık döneme karşı nasıl büyük bir öfke içinde olduğunu göstermiştir.

Geçen yıl Taksim'e girenlerden hiç söz edilmemiş, görmezden gelinmişken; bugün geniş bir kesim Taksim'in meşruluğundan, sendikaların Taksim dışında başka bir yeri kabul etmesinin doğru olmadığından bahsediyorsa, bu her koşulda Taksim'e girme iradesi gösterenler sayesinde. Keza geçen yıl Maltepe'de Taksim'in ismi bile anılmazken; bu yıl Bakırköy'de kürsüden Taksim'in 1 Mayıs alanı olduğu söyleniyorsa, bu kitlelerdeki Taksim isteğinin basıncındandır.

Sonuçta kitleler sendikaların kararı doğrultusunda şu ya da bu miting alanına gittiklerinde bile yürekleri Taksim'de atmaktadır. Söz konusu mitinglerin kitlesele bile olsa daha sönük geçmesi bu yüzündür. Sadece İstanbul'da değil, tüm Türkiye'de 1 Mayıs'lara katılan hemen herkesin gözü-kulağı Taksim'dedir. 1 Mayıs ve Taksim birlikte anılan birer simgedir. Yıllardır verilen mücadelenin bir sonucu olarak bu iki kavram, birbirinden ayrılmayan, aksini birbirini tamamlayan simgeler olmuştur. Bundan kaçabilmek, yok sayabilmek mümkün değildir.

Bakırköy'deki mitingin ardından, DİSK Başkanı Arzu Çerkezoğlu'nun bir televizyon kanalında bu yöndeki bir soruya verdiği yanıt oldukça çarpıcıdır. Sunucunun, DİSK'in üç yıl önceki Bakırköy mitingini hatırlatıp, *"o zaman 'bir seferlik' demiştiniz, ama yine buradasınız, bu durum işçilerde 'sendikalar Taksim için ısrar etmiyor' kanaatini uyandırıyor, gerçekten böyle mi"* mealindeki sorusuna; *"bu sadece sendikaların kararı değil, yaklaşık 80 kurumun ortak iradesidir"* yanıtını vermiştir.

Oysa yukarıda belirttiğimiz gibi Bakırköy kararı DİSK tarafından alınıp toplantıya çağrılan kurumlara bildirilmiştir. Bu kurumların ezici çoğunluğunun Bakırköy'ü kabullenmeleri, onların "ortak iradesi" olduğu anlamına gelmez. Çerkezoğlu verdiği yanıtla, hem bu gerçeği örtbas ediyor; hem de -daha

önemlisi- aldıkları kararın arkasında duramıyor. Bu, "1 Mayıs alanı Taksim'dir" diyenlerin; sendikaların reformist demagojilerini, devletin polisiye engellerini aşarak 1 Mayıs günü Taksim'e çıkmaya çalışanların başarısıdır.

Şurası çok açıktır ki; tüm demagojilere ve engellere aldırılmadan 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama iradesini gösteren büyük-küçük gruplar olmasa Taksim, devletin ve sendikaların çabasıyla iyice silinecek, sözü bile edilmeyecektir. Amaçlanan da budur. Elbette tarihe kazılmış bir günü tümünden unutturmak mümkün değildir. Ama ne kadar gündemden düşürür ve geriye itilirse, onlar açısından o kadar iyidir.

Ama ne dün ne de bugün bunu başaramadılar. Taksim iradesini ortaya koyan komünist ve devrimciler olduğu sürece de başaramayacaklar...

Sonuç yerine

2019 1 Mayıs, dünyada ve ülkemizde önceki yıllara göre daha kitlesel, direngen ve militan geçti. Bu tablo, gelecek adına umut vericidir.

Kitleler kriz ve savaş ortamında daha çekilmez hale gelen çalışma ve yaşam koşullarına karşı alanları doldurdu ve egemenlere "biz varız ve güçlüyüz" dedi.

İşçi ve emekçiler biraraya geldiklerinde ne kadar güçlü olduklarını, en net biçimde 1 Mayıs'ta görüyorlar. Çünkü 1 Mayıs'lar, sadece kendi ülkesinde değil, dünyanın dört bir yanında milyonlarca sınıf kardeşinin aynı sorunları yaşadığını ortaya koyuyor. Zaten 1 Mayıs'ın gücü ve önemi de, enternasyonal bir gün olmasından; işçi sınıfının mücadelesi içinden çıkıp, sınıfın öncüleri tarafından "birlik, mücadele, dayanışma" şeklinde formüle edilmesinden geliyor.

İşçi ve emekçiler güçlerini birleştirdiklerinde önlerinde duracak hiçbir güç yoktur! Son olarak Sarı Yelekliler, bu gerçeği bir kez daha gösterdi. Onlar sadece devlete karşı değil, işbirlikçi sendikacılara karşı da ayağa kalktılar ve tabandan bir tepki ortaya koydular. Ve 2019 1 Mayıs'ına damgalarını vurdular.

Fakat Marks'ın *"işçi sınıfı ya devrimcidir, herşeydir; ya da hiç" sözü, asla unutulmamalıdır.* İşçi sınıfının gerçek kurtuluşu, kendi davasını savunan ML bir partinin önderliğinde devrim ve sosyalizm için savaşmasıyla mümkün olacaktır. 2019 1 Mayıs, işçi ve emekçilerin hem ML bir partiye, hem de devrimci sendikal bir örgütlülüğe ihtiyacını bir kez daha su yüzüne vurmuştur. Bununla birlikte kitlelerin kendiliğinden tepkilerinin bile, son 30 yıldır hüküm süren vahşi kapitalizme, "yeni ortaçağ" denilen karanlık döneme karşı nasıl büyük bir öfke içinde olduğunu göstermiştir.

Kapitalizme övgüler dizilen, "ebediliği" üzerine teoriler üretilen dönem bitti! Şimdi egemenler "kamuculuk", "demokratik sosyalizm" gibi ambalajlarla yeni arayışlar peşinde. Elbette bu işçi ve emekçilerin mücadelesinin bir sonucudur. Ama hangi ambalaja sararlarsa sarsınlar, bu sömürücü sistem yokolmadan, insanlık kurtulamaz. İşçi sınıfının kurtuluşu, insanlığın da kurtuluşu olacaktır...

İsviçre’de Devrimci 1 Mayıs

İsviçre’de 1 Mayıs mücadele ve dayanışma günü hazırlıkları yaklaşık iki ayı aşkın süredir yürütülüyordu.

İsviçreli ve Türkiyeli devrimci kurumlar, “anti-kapitalist blok” olarak erkenden toplantılara başladık. 1 Mayıs çalışmalarına kimlerin nasıl ve nerede katılacağı dahil olmak üzere, herşeyi en ince ayrıntısına kadar tartışıp kararlaştırdık. Bildirileri, afişleri, çağrı materyallerini hazırlayıp dağıttık. Oldukça yorucu, kimi zaman tartışmaların da yaşandığı bir süreç olmuştu bu. Toplantılar sona erdiğinde, bazı eleştiri konularını saklı tutarak, ortak alınan kararlar doğrultusunda harekete geçtik.

Adına yaraşır bir 1 Mayıs olması için, üzerimize düşen görevleri titizlikle yerine getirdik. Materyallerin hedef kitleye ulaşması çalışmalarının tümünü son güne kadar aralıksız sürdürdük. Çok yorucu bir çalışma olmuştu, ancak görevlerimizi tamamlamanın hafifliği ile 1 Mayıs gününü karşıladık.

1 Mayıs için “Krizle karşı devrim, Emperyalizme karşı sosyalizm” sloganının Türkçe ve Almanca yazılı olduğu bir pankart hazırlamıştık. 1 Mayıs sabahı, pankartımızı ve flamalarımızı alıp Basel merkezine yakın uluslararası Messe’de toplandık. Gençyaşlı, kadın-çocuk herkesin büyük bir coşkuyla katıldığı kortejler oluşturarak yürüyüşe başladık. Merkezi geniş caddelerdeki yürüyüş sırasında, günün anlam ve önemini anlatan Almanca konuşmalar yaptık. Binlerce işçi, memur, öğrenci ve göçmenlerle birlikte, düzgün kortejimizle, reformist sendikaların miting yapacağı alana girerken görseiliğimiz görülmeye değerdi. Rengarenk ve çok coşkulu bir kitleydi bu. Gerici sendika Unia’dan kopan ve bizimle beraber yürüyen sendika yönetici ve üyeleri, ayrıca renklendirdi ve sevindirdi platformumuzu. Çok çaba, emek harcanmıştı bunun için.

Kortejimizi bozmadan, alternatif Devrimci 1 Mayıs’ın yapılacağı alana yöneldik. Buradaki tüm kitlenin de gelmesi için yaklaşık 10 dakika megafonlarla konuşmalar yaptık. Bu Devrimci 1 Mayıs’ın işçilere karşı bir şey olmadığını anlattık.

Hazırlık aşamasında, birinci miting alanından ikinci alana giderken kortejlerin dağılacağını, bu geçişin çok zor olacağını düşünenler vardı. Ama öyle olmadı. Ana güzergahlardan, tramvay yolları kapatılarak, coşkulu, canlı, diri, militan bir yürüyüşle

ikinci alana geçtik. Yüzlerce işçi, kendi pankartlarıyla bizim yanımda yürüyüşe devam etmişlerdi. Bu durum, coşkuyu ikiye katladı.

Yürüyüş boyunca çeşitli etkinlikler yapılmış; engellenemez bir coşkuyla, programlandığı gibi Devrimci 1 Mayıs alanımıza gelmiş olduk. Burada günün anlam ve önemine ilişkin konuşmaların yanı sıra, ayın 14’ündeki kadın grevine yönelik konuşmalar ve duyarlılık çağrısı yapıldı. Çocuk koroları ve müzik dinletileri konuşma aralarına serpiştirilmişti. Ardından değişik ülkelerdeki işçi hareketlerinin de bir sinevizyonu gösterildi.

Beni en çok heyecanlandıran an, M. Fatih Öktülmüş yoldaşın hayatını anlatan Kutup Yıldızı (Ağacın köklerinden biri) belgeselinin gösterimi oldu. Aslında tüm hazırlıklar tamamlanmıştı. Etkinliği düzenleyen İsviçreli antifaşist kurum, teknik olarak gereken her şeyi getirmişti. Belgeselin İngilizce altyazılı olması da büyük bir avantajdı; böylece Türkiyeli olmayan geniş bir kesime gösterim yapma olanağı kazanmıştık. Ancak belgeselin gösterimi başladıktan kısa bir süre sonra, insanlar yeni yeni yerlerine yerleşirken büyük bir aksilik çıktı. Laptop’un yüksek elektrikten çöktüğünü haber verdiler. Sahnedeki büyük güçlü kolonlar için gerekli olan yüksek elektrik, laptop’a zarar vermişti. İsviçreli dostlarımız bize verdikleri sözü tutmak, belgeseli göstermek için büyük bir çaba harcamış, emek vermişlerdi. Ancak bu teknik aksalıktan dolayı gösterim yarım kaldı, tamamı izlenemedi. Çok üzgündük, ancak yapacak bir şey de yoktu.

Etkinliğin kalan bölümünde, binlerce insanla birlikte akşam saat 22.00’a kadar müzik dinledik, sohbetler yaptık. Günümüz sona erdiğinde mutluyduk, ancak belgeselin yarım kalmasından dolayı burukluk vardı.

Bu yıl 1 Mayıs’ı, platform üyesi anti-kapitalist Hirschi adlı kurumun 40. yıldönümü ile birleştirmiş, ortak kutlama örgütlemiştik. Binlerce insanla 1 Mayıs’ta kendi taleplerimizi konuştuğumuz, meydanı reformist sendikalara bırakmadığımız, içimize sinen bir 1 Mayıs oldu bu. Enternasyonal dayanışma ile birlikte iş yapma kültürü, fedakarlık ile emeğin birbirine karışarak ortaya çok güçlü bir etkinlik çıkarmıştı. Bu tablo, önümüzdeki döneme daha güvenli bakmamızı sağlıyor, daha nitelikli işlerin yapılacağını gösteriyor.

Selam olsun dünya proleteryanın birlikte dayanışması ve mücadelesi!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

İsviçre PDD

Tutsaklardan 1 Mayıs mesajları....

Merhaba PDD çalışanları,

Sınıfsız sömürsüz bir dünya yaratma mücadelesinin önemli bir günü olan 1 Mayıs kavga günümüzü, sizlerin şahsında tüm işçi ve emekçilerin kutlarım.

Sevgilerimi iletiyorum. İhtilalci sıcaklığım hepimizi kucaklıyorum

Mustafa Zorlucan

Elazığ Yüksek Güvenlikli Hapishane

Merhaba,

Selam ve sevgilerimi yolluyorum. Umarım iyisinizdir, ben iyiyim.

Bu yılki 1 Mayıs’ı açlık grevindeki arkadaşlarla karşılıyoruz.

Sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir dünya özlemi ve umuduyla, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs hepimize kutlu olsun.

Birgün alanlarda görüşmek dileğiyle...

Ulaş Dil

Kocaeli 2 Nolu F Tipi

Merhaba PDD çalışanları,

1 Mayıs’ı coşkuyla selamlıyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum. Yayın göndermedeki duyarlılığınız için teşekkür ederim.

Murat Karayel

Kırıkkale Hacılar F Tipi

Proleter Devrimci Duruş imzalı “Krizle ve faşizme karşı 1 MAYIS'TA TAKSİM'E” yazılı afişler ve “Savaş, faşizm ve krize karşı 1 MAYIS'TA TAKSİM'E yazılı stickerler, Nisan ayının ilk haftasından itibaren, merkezi yerlere ve emekçi semtlerine yapıştırıldı.

Paris'te 1 Mayıs: Komünarların çocukları sokakları zaptetti

Fransa'da kitlelerin öfkesi dinmek bilmiyor. Macron ve hükümetinin, yaşanan ekonomik krizin faturasını halka kesmek istemesi ve reform adı altında aldığı bir takım kararların, halkın yaşam standartlarını daha da kötüleştirmesine karşı, toplumun her kesiminden öfke patlamasıyla sokaklar eylemlerle harlanıyor.

Yaklaşık 6 aydır, Gilets Jaunes (Sarı Yelekliler) eylemleri her hafta cumartesi günü, ülke genelinde sürdürdüğü eylemler, bu 1 Mayıs'ta işçi sınıfıyla buluşması üzerine alev topuna dönüştü.

Haftalardır 1 Mayıs günü, yüzbinlerle Paris sokaklarını zaptetme çağrıları Macron hükümetinin polis teşkilatına karşı isyana dönüştü. Ayrıca Macron yanlısı yayın yapan BFM TV'ye sözlü tepki seli vardı. Özellikle başını anti-kapitalist gençlerin oluşturduğu güçler, burjuvazi ve militarist polis gücüne, günü dar ettiler. Ekonomik talepli reformist sloganlarını "devrim" istemli sloganlarla birleştirdiler. Daha iyi yaşanılabilir bir dünya özlemi ve yaşanan tüm olumsuzlukların faturasını Macron'la birlikte kapitalizme ve burjuvaziye kestiler. Bildik reformcu-uzlaşmacı sendikal ekonomik talepleri "Devrim" şiarlarıyla dönüştürdüler, taçlandırıdılar.

Dahası, yapılan halk toplantılarından sonra günlerdir beklenen Macron'un halkın taleplerini dikkate aldığına dair konuşması yeterli gelmedi. Macron'un geri adımlarına rağmen, halkın tepkilerini yoğunlaştırdığı, dipten gelen en sarsıcı deprem dalgası günü oldu bu 1 Mayıs 2019. "Hak verilmez, alınır" sözünün ve bunun yolunun nerelerden geçtiğinin göstergesi oldu...

Sendikaların tüm pasifist havasına karşın, burjuvazi ve onun polisiye gücünün karşısında, radikalizmin kitle mücadelesindeki rolünü gösterdi bu 1 Mayıs. Burjuvazinin korkulu rüyası, halkın sokaklarda kendi güçlerine olan inanç ve kararlılığını yeniden kazandığı bir gün oldu. Kapitalizmin "modern çağ" dediği bir dönemde, ücretli köleliği reva gördüğü, devrimler yaşamış proletaryanın, iktidar yolunda ilk deneyimlerini dünya proletaryası ve halklarına sunan "Paris Komünü'nün çocuklarının ayağa kalkışının arenası oldu bu 1 Mayıs.

Geçmiş zamanda, birbirine uzak duran sınıfsal ve sosyal hareketin birleşmesi yönünde, mücadele yönünde, dayanışmanın güzelliklerini kitlelere pratik içinde gösterme olanağı verdi bu 1 Mayıs. Üstelik de kapitalist burjuvazinin gözbebeği Paris sokaklarında...

Ve adeta yine diyordu ki, Komünün çocukları: BİTMEDİ DAHA BU KAVGA, SÜRÜYOR VE SÜRECEK, YERYÜZÜ AŞKIN YÜZÜ OLUNCAYA DEK!

Paris PDD

Sarı Yelekliler 23. haftasında...

Ekonomik ve sosyal krizin faturasını yoksul-emekçi Fransız halkına yüklemeye çalışan Macron ve hükümetinin, "reform" adı altında çıkardıkları yasalara karşı toplumun her kesiminden tepkiler devam ediyor. Bu tepkiler, sokaklara çıkılarak kimi zaman da işgaller boyutunda eylemlere dönüşüyor.

21 Nisan günü 23. haftasını geride bırakan Gilet Jaunes (Sarı Yelekliler) eylemleri de hükümetin tüm tehdit ve engelleme çabalarına rağmen sürüyor. Sabahın ilk saatlerinde Paris'in kuzey bölgesi şehir ve banliyöleri ile birlikte uluslararası bağlantısı olan Gare du Nord önünde toplanan yaklaşık 500 kişilik grup, yürüyüşe geçti. Diğer bir alanda toplanan grupla birleşerek eylemi büyütmek istediler. Burada yaşanan ufak çaplı çatışma ve gözaltılar, bu birleşme çabasını engelledi. Polis ve bazı eylemciler konuşup anlaşarak, kitle yine polisin gözetiminde metroya yönlendirildi. Burada kitle diğer grupla buluştu.

Bu arada resim çeken ve canlı yayın yapmakta olan arkadaşımız, polisin engellemesi ile karşılaştı. Polis gözaltına almak ve telefonu kırmakla tehdit etti. Buna rağmen arkadaşımız çekimi sürdürdü.

Diğer devrimci-demokrat kurumlardan arkadaşlarla ortak çalışma yürütmek üzere kurmuş olduğumuz Grev ve Direnişlerle Dayanışma Komitesi'nden (GDDK) arkadaşlar da Sarı Yelekliler'in ana grubu içinde yerlerini alarak eyleme katıldılar. Yürüyüş kolu ana caddelerden Bastille üzerinden Place de Republique'e (Cumhuriyet Meydanı) girmek isterken polis barikatıyla karşı karşıya kalmışlardı. Polis barikatını aşmak isterken yaşanan saldırılara, kitlenin de tepkisi çok güçlü oldu. İnşaat malzemeleri ve çöp bidonları gibi çeşitli materyallerle yollar ateşe verildi. Bu arada, kamuya ait birçok kurum binası da eylemcilerin meşru saldırılarından nasibini aldı.

Anti kapitalistlerin önderlik ettiği kitlenin kararlı atakları sonucunda, yaralanmalar oldu; ancak polis barikatı da aşıldı, Republique Meydanı'na ulaşıldı. Sarı Yelekliler meydana girmeden önce, meydanda Cezayirli ve Kuzey Kürdistanlı iki ayrı grubun standları vardı ve kendi gündemleri ile ilgili çalışma yürütüyorlardı. Sarı Yelekliler meydana girince iki grup da standlarını ve malzemelerini toplayarak alanı terk ettiler. Hemen ardından polis yoğun biçimde gazlı, plastik mermili saldırı başlattı ve olaylar yeniden şiddetlendi. Kitle eline geçirdiği her türden malzemeyle polise karşı koyarken, çevredeki banka ve kurumların kapı ve pencereleri korumak için takılan kontrplaklar da söküldü. Bu tabakalarla, alanın birçok yeri ateşe verildi. Polisin saldırısıyla birçok eylemci yaralandı; içinde gazetecilerin de olduğu yoğun gözaltılar yaşandı. Gözaltına alınanlar

arasında Türkiyeli bir gazeteci arkadaşımız da vardı; sonrasında serbest bırakıldı.

Anti kapitalistler ve anti faşistler sık sık "Korkmuyoruz, buradayız", "Devrim" sloganları attılar. Saldırı arttıkça, bu sloganlar daha çok ve daha gür haykırıldı. Bu tablo, eylemin içeriğinin, öncekilere göre siyasallaşmaya doğru evrildiğini gösteren önemli bir işaretti. Eylemcilerin polis karşısındaki sözleri ve duruşları da bu tabloyu güçlendiriyordu. Mesela bir eylemci, "Bugün bu kadarız, yarın 1 Mayıs'ta çok daha kalabalık olacağız. 2 milyon, 3 milyon Sarı Yelekli'yle Paris sokaklarında olacağız. O zaman da böyle davranabilecek misiniz? Korkun bizden, korkun!" sözleriyle öfkeli bir ajitasyon çekiyor, yüzündeki ifadeyle polisin karşısında durarak meydan okuyordu.

Akşam saatlerinde polisin kordon ve metroları açmasıyla, kitle alanı boşaltmaya başladı. Ancak alandan ayrılırken bile yer yer çatışmalar yaşanıyordu.

Eve dönüş sırasında, Fransız bayrağıyla eyleme katılan bir Sarı Yelekli eylemciyle, eylemlerin gidişatı hakkında konuştuk. O da, bugün eylemin birçok yaralanmalara karşın çok güçlü geçtiğini düşünüyordu. Macron'un Hitler gibi tam bir faşist olduğunu söyleyerek, kendiliğinden istifa etmeyeceğini, yasaları geri çekmeyeceğini, eylemlerin süreceğini ifade etti. Fransa'da artık demokrasinin bile kalmadığı bir dönem yaşandığını, yeniden sosyal-demokrasinin gelmesi için bile bir devrimin gerekli olduğunu, ama bunun nasıl olacağını bilmediğini, Fransa için korktuğunu dile getirdiği sırada, ineceği durağa geldiğimiz için ayrılmak zorunda kaldık. Sohbetimiz istemeyerek yarım kalmıştı. Ancak bir taraftan ülkenin geleceği hakkında duyduğu kaygıları anlatırken, diğer taraftan eylemlerde nasıl moral bulduğunu görmek önemliydi.

1 Mayıs yaklaşıyor. Fransa bu denli uzun süreli bir halk hareketi yaşarken, sendikalar hala bu eylemlere sınırlı destek sunuyor. Eylemlere önderlik etmek bir yana, 1 Mayıs'ta Sarı Yelekliler'den ayrı durmayı planlıyorlar. Sarı Yelekliler'in Champ-Elysee Meydanı'na 2 milyon kişiyle toplanma çağrısına karşın, sendikalar 1 Mayıs için bir başka meydanda toplanma kararı aldılar. Bu da ayrıca düşündürücü bir yan.

Paris PDD

Bir cinayet ve anlattıkları...

RABİA NAZ

Rabia Naz ismini artık duymayan kalmamıştır herhalde. Bunu da kızının ölümünün peşine düşen baba Şaban Vatan'ın yılmak bilmeyen mücadelesi-ne borçluyuz.

Albert Camus'un bir sözü vardır: *"Bir ülkeyi tanımak istiyorsanız, o ülkede insanların nasıl öldüğüne bakın"* diye. Rabia Naz'ın ölümü, -daha önceki pek çok ölüm gibi- bunu bir kere daha gösterdi. Ama bu kez sadece ölümü değil, asıl olarak sonrasında yaşananlar, nasıl bir ülkede yaşadığımız gerçeğini yüzümüze bir tokat gibi çarptı.

Geçen ay Rabia Naz'ın ölümünün birinci yılıydı. **Yani bir yılı aşkın süredir Rabia Naz'ın ölümünün perde arkası aydınlatılmadığı gibi, bu süre boyunca başvurmadığı yer kalmayan baba Şaban Vatan'ın başına da gelmeyen kalmadı.**

Şaban Vatan'ın ısrarlı mücadelesi karşısında köşeye sıkışan kesimler, ona "deli" muamelesi yapıp akıl hastanesine kapatmaya bile yeltendiler. AKP dönemindeki hukuksuzluk artık yadırganmıyor ama bir cinayetin örtbas edilmesinin ötesinde, onun peşine düşen babanın akıl hastanesine atılmak istenmesi, bardağı taşırdı...

Rabia Naz'ın ölüm yıldönümünde, birçok yerde protesto gösterileri yapıldı ve Şaban Vatan'ın yalnız olmadığı duyuruldu. Olay artık bir babanın isyanının ötesine taşı. Bu kitlesel sahipleniş, devleti de harekete geçmeye zorladı. HSK soruşturma başlattığını açıkladı. Ancak bu kitlelerin öfkesini yatıştırma amaçlı göstermelik bir soruşturmaydı. Nitekim hiçbir sonuç çıkmadı.

Gerçekte ne oldu?

Giresun'un Eynesil ilçesinde geçen Nisan ayında 11 yaşındaki Rabia Naz, evinin önünde ölü bulundu. Bunun bir intihar olduğunu söylediler. Bu doğrultuda raporlar düzenlediler. Güya Rabia, evinin damından aşağı atlamıştı.

Bu iddiayı başından itibaren kabul etmeyen baba Şaban Vatan, kendi çabalarıyla birçok delil ortaya koydu. Öyle ki, kendisi evin damına çıkıp iddiaları tek tek çürüttü. Kızının kilosuyla aynı ağırlığa sahip bir çuvalı damdan atarak, nerelere çarptığını ve yere nasıl düştüğünü gösterdi. Oysa kızında böyle bir çarpma izi yoktu ve düşüş şekli çok farklıydı. Ve bunları videoya çekip yayılmasını sağladı.

Görgü tanıklarına dayanarak, kızının bir araba çarpması sonucu öldürülüp evin önüne atıldığını ortaya koydu. Kaldı ki, Hacettepe Üniversitesi Adli Tıp raporu da Rabia'nın ölümünün "yüksekten düşme" sonucu olmadığını, "bedensel travma" şeklinde gerçekleştiği belirtiliyordu.

Ancak aradan geçen bir yıllık sürede ne Rabia'ya çarpan araba araştırılıyor, ne görgü tanıklarının ifadesine başvuruluyor. Aksine olay yeri incelemesi doğru-düzgün yapılmıyor, kamera kayıtları siliniyor, yanlış raporlar düzenleniyor... Aynı

günlerde bir metruk ev de yakılıyor... Yani cinayetin üstü her yönden kapatılmaya çalışılıyor. Bunun da bizzat İçişleri ve Adalet Bakanlığı eliyle yapıldığı açığa çıkmış durumda.

Bu durum, korunmaya çalışılan katilin kimliğini de ele veriyor aslında. Rabia'ya çarpan arabanın ilçenin AKP'li belediye başkanının yiğeni olduğu görgü tanıklarıyla ortaya çıktı. Tanıkların "siyah bir dobro araç" diye tanımladıkları aracın sahibi olan belediye başkanının yiğenin ifadesine 23 gün sonra başvuruluyor. Çelişkili ifade vermesine rağmen hakkında hiçbir işlem yapılmıyor, aksine üstü örtülüyor.

Bu cinayetin örtbas edilmesinde, AKP Genel Başkan Yardımcısı Nurettin Canikli'nin rolü büyük. Canikli AKP'nin kurucularından. Dört dönem Giresun'dan milletvekili seçilmiş. İki dönem AKP grup başkanvekili olmuş. Ardından Gümrük ve Ticaret Bakanı, Başbakan Yardımcısı, Milli Savunma Bakanı gibi bakanlıklar yapmış biri...

Belli ki, Giresun eski belediye başkanıyla yakın ilişkisi var. Eski diyoruz, çünkü **31 Mart seçimlerinde Giresun-Eynesil Belediye Başkanı CHP'li aday oldu. Bu, Eynesil halkının AKP'ye olan öfkesinin önemli bir göstergesiydi.**

Baba'nın başına gelenler

Eğer baba Şaban Vatan'ın bir yıl boyunca süren ısrarlı mücadelesi olmasaydı, biz bunların hiçbirini bilemeyecektik. Çünkü **Şaban Vatan, sadece kızının intihar etmediğini, bir cinayete kurban gittiğini kanıtlamakla kalmadı; bu cinayetin kimler tarafından örtbas edildiğini de deşifre etti.**

Devletin Şaban Vatan'ı hedefe çakması ve ona "deli" damgası vurmaya çalışması, bundan dolayıdır. Öyle ki, **Şaban Vatan, AKP'li Belediye Başkanı ve Nurettin Canikli hakkında suç duyurusunda bulunduktan hemen sonra, hakkında mahkeme tarafından bir ruh ve sinir hastalıkları hastanesinde gözetim altında tutulma kararı çıkarılıyor.** Yani bu cinayetin arkasında AKP'li üst düzey yöneticilerinin olduğu açığa çıktıkça, karşı atağa geçiyorlar.

Nurettin Canikli de, konuyla ilgili ilk açıklamasını bu sayede yaptı. Ama "Rabia Naz'ın nasıl öldürüldüğü araştırılsın, gerçekler ortaya çıksın" türü bir açıklama değildi bu... Sadece kendisiyle ilgili şüpheleri gidermek ve bunu ortaya çıkaranları tehdit etmek amaçlıydı. Bakın ne diyor: *"Asılsız iddialara ilişkin hukuki süreç başlatılmıştır... İdari olarak soruşturmaya müdahale ettiğimize ilişkin yalan ve iftiraların da soruşturulması için başvuruda bulunuyoruz."*

Çok açık ki, bu cinayet istenseydi ilk birkaç gün içinde açığa çıkardı. Aradan geçen bir yıla rağmen açığa çıkarılmamış, aksine tüm deliller yok edilmeye çalışılmışsa, bunun arkasında devletin eli

var demektir. Yerel kurumların ötesinde Bakanlık düzeyinde müdahale var demektir. **Soruşturmaya yapan ilk savcının görevden alınmış olması bile, yukarıdan müdahale edildiğini gösterir.**

Dahası, olayın peşini bırakmayan babaya yapılmadıkları kalmıyor. Onu akıl hastanesine atarak, ortaya çıkardığı gerçekleri "deli saçması" şeklinde göstermek istiyorlar. Bu şekilde cinayetin üstünü daha kolay kapatacaklarını düşünüyorlar. Hapse atmaları ya da bir biçimde öldürmeleri halinde, olayın daha da büyüyeceğini bildikleri için, bu yöntemi devreye sokuyorlar. Gerçekten de daha akıllıca ve onlar açısından daha kesin bir yöntem...

Ama unuttukları bir şey var! Mızrak artık çuvala sığmıyor! **Rabia Naz cinayeti, baba Şaban Vatan'ın meselesi olmaktan çıktı tüm kitleye mal oldu...**

Kitleler sahip çıktı

Bugüne dek AKP'nin tüm muhaliflerini tutuklama terörü ile bastırmaya çalıştığını gördük. Şimdi buna akıl hastanesi eklendi. Sonuçta dört duvar arasına hapsederek, kendisi için tehdit içeren tüm sesleri boğmak istiyorlar.

AKP işbaşına geldiğinden bu yana hapishanelere kapatılan kişi sayısı, yüzde 161 oranında artmış. Mahkumlar hapishanelere sığmaz olunca, birçok yerde yeni hapishaneler yapılıyor. Esasında uyguladıkları baskı rejimiyle ülkeyi dev bir hapishaneye çevirdiler. Aynı zamanda insanların akıl sağlığı ile oynuyorlar. Varolan sisteme isyan edenleri, ya hapishane ya tımarhane, hatta mezarla tehdit ediyor, sindirmeye çalışıyorlar.

Ama boşuna... **En baskıcı rejimlerde bile boyuneğmeyenler, haklı davalarını sonuna dek sürdürenler çıkar. Baba Şaban Vatan da bunlardan biri oldu. O kızı için her tür tehdide ve baskıya direndi. Ve bunun sonucunu da aldı.**

Rabia Naz, artık kitleye mal olmuştur. Ölümünün birinci yılında başta Giresun-Eynesil olmak üzere yurdun dört bir yanında gerçekleşen gösteriler, bunun açık kanıtıdır. Keza 31 Mart seçimlerinde AKP'nin Eynesil'de de kaybetmesi, kitlelerin Rabia Naz'a ve ailesine sahip çıktığını göstermiştir. Şaban Vatan'ı akıl hastanesine yatırılmaktan alıkoyan da bu sahiplenıştır. Keza HSK'nın soruşturma açmasını sağlayan da kitle baskısıdır.

Bütün bu başarılarla rağmen, halen cinayet aydınlanmış ve sorumlular yakalanmış değil. O yüzden peşini bırakmamak gerekiyor. Fakat bu noktaya kadar geldikten sonra er ya da geç bu cinayetin sorumluları yargılanacaktır...

Polisin analara dönük saldırılarına bir yenisi eklendi. Önce Gebze, sonra Bakırköy Hapishanesi önünde, tecride karşı açlık grevi yapan yakınlarını desteklemek için oturma eylemi yapan anaların üzerine saldırdılar.

Yıllardır “Cumartesi anneleri”ne polis saldırıları yaşıyor. Çocuklarının kemiklerini isteyen annelerin üzerine gaz sıkmaktan, yerlerde sürüklemeye kadar her tür vahşeti uyguladılar. Son olarak her hafta gerçekleştirdikleri Galatasaray Lisesi önündeki basın açıklamalarına vahşice saldırdılar ve eylemi İstanbul-İHD’nin sokağına hapsettiler.

Keza hapishanelerde direnen çocuklarına sahip çıkan analara, KHK ile atılanların direnişine destek veren analara, direnişlerin içinde yeralan analara hep saldırdılar...

Son aylarda ise, tecride karşı direnenlerin ailelerine saldırıyorlar. HDP milletvekili Leyla Güven’in 8 Kasım 2018 tarihinde başlattığı “Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması” için açlık grevi, içe-ride-dışarıda katılımlarla büyüdü. Hapishanelerde süreli-dönüşümlü açlık grevleri aylardır sürüyor. Son bir ayda kimi tutsaklar açlık grevini ölüm orucuna dönüştürdüğünü açıkladılar. Tecride karşı açlık grevinde olan tutsakların sayısı arttı.

Anaların öfkesi katilleri boğacak!

Bunun üzerine aileler de açlık grevindeki yakınlarına destek vermek amacıyla hapishanelerin önünde oturma eylemi başlattı. Çocuklarının sesini daha geniş kesimlere duyurmak istediler. Fakat **Gebze M Tipi Hapishanesi önünde oturdıkları sırada, güvenlik görevlilerinin saldırısına uğradılar. Coplandılar, iteklendiler, dövüldüler...** Öyle ki, dağılıp yürümeye başladıktan sonra da arkalarından iteklenmeye, şiddet uygulanmaya devam edildi.

Ardından Kızıltepe’de ve Bakırköy Hapishanesi önünde benzer manzaralar yaşandı. Çocuklarının yaşamı için nöbet tutan 70-80 yaşındaki annelere hoyratça, pervasız bir şekilde saldırdılar.

Bu pervasız saldırılar, büyük bir tepki topladı. HDP İstanbul örgütünün annelere yapılan saldırı videosunu internette yayınlaması üzerine, geniş kesimlere ulaştı ve protestolar arttı. KESK’in Diyarbakır şubesi de “Analar yaşama ses oluyor, ellerinizi annelerin üzerinden çekin” pankartı açarak saldırıyı kınayan bir açıklama yaptı.

1 Mayıs mitinglerinde de, hem tecride karşı açlık grevi yapanlar selamlandı, hem

de annelere yapılan saldırılar lanetlendi. **HDP 1 Mayıs’a “beyaz tülbentini tak da gel” çağrısı**

yaptı. Diyarbakır mitinginde “beyaz tülbent” alana sokulmak istenmedi. Buna rağmen “beyaz tülbent”li olarak girenler, bu simgeyle tecride karşı diren annelere desteklerini sundular.

Devletin polisi, jandarması, güvenlik güçleri ne kadar saldırsa da; ne tutsakların mücadelesi ni durdurabilir, ne de anaları çocuklarına destek vermektен vazgeçirebilir... 12 Eylül yıllarında başlayan tutsak yakınlarının direnişi, her tür engele rağmen sürecektir... O yıllardan bu yana direnişlerin içinden süzülüp gelen sloganda olduğu gibi “**Anaların öfkesi katilleri boğacak!**”

ODTÜ’de (Ortadoğu Teknik Üniversitesi) 33. Uluslararası Bahar Şenliği’nin iptal edilmesi büyük tepkilere neden oldu. Tepkiler üzerine, rektörlük şenliğin yapılmasına izin vermek zorunda kaldı.

Rektörlüğün keyfi iptali

Her yıl Uluslararası Gençlik Topluluğu’nun (UGT) düzenlediği Uluslararası Bahar Şenliği, ODTÜ’nün önemli gelenekleri arasında yer alıyor. Dört gün süren şenlik, ODTÜ’nün ünlü “Devrim Stadyumu”nda gerçekleştiriliyor.

Ancak bu şenlik, AKP hükümetinin büyük tepkisini çekiyordu. Gerek şenliğin yapıldığı “Devrim Stadyumu”nun her şenlikte yeniden gündemleşmesi, gerekse ODTÜ’nün mücadele tarihini her defasında yeniden hatırlatması, AKP’nin istemediği bir tablo oluşturuyordu. Eğitimde her türden gericileşmenin önünü açan ve bütün muhalefet odaklarını susturmak isteyen AKP hükümeti, son iki yıldır şenliğe de müdahale etmeye başladı.

2018 yılında Ankara Valiliği, OHAL’i bahane ederek, 4 gün sürmesi gereken şenliği 1 güne indirdi. Bahar şenliği konserleri OHAL için “tehlikeli” bulunmuştu. Üstelik aynı günlerde, 12 yıldır yapılmamış olan “Koçfest”in ODTÜ’de yapılmasına izin verilmişti. Öğrencilerin şenliği yasaktı, ama sermayenin festivaline izin çıkmıştı.

Bu yıl da rektörlük, 9 Nisan günü yaptığı açıklama ile “okulun teknik ve idari olanakları” yetersiz olduğu için şenliğin yapılmayacağını duyurdu.

Bu açıklama sadece öğrencilerin değil, ODTÜ’nün niteliğini bilen bütün kesimlerin tepkisini çekti. Sanatçılar, rektörlüğün “olanaklar” bahanesini boşa çıkarmak için, ücretsiz konser vermeyi teklif ettiler. Haluk Levent, Levent Üzümcü, Moğollar, Genco Erkal başta olmak üzere birçok sanatçı, hem ücretsiz etkinlik yapmak, hem de ses düzenine varıncaya kadar tüm gereken

ODTÜ’de şenlik “DEVİRİM”siz olmaz!

unsurları karşılamak istediklerini belirttiler. Keza CHP’li bazı belediyeler, şenlikler için yer ayarlayabileceklerini ve mali destek verebileceklerini söylediler.

Bu kadar büyük bir tepki ve destek olunca, rektörlük geri adım atarak şenliği yapacağını açıklamak zorunda kaldı. An-

cak bu defa da “Devrim”siz bir şenlik dayattı. Okul kampüsü içinde, stadyum dışında bir alanı şenlik alanı olarak belirledi. Öğrenciler ise “Devrim Stadyumu” konusunda kararlılıkla ısrar ettiler. Rektörlüğün önünde nöbet eylemi ve protesto gösterileri gerçekleştirdiler.

Ve sonunda kazandılar. ODTÜ rektörlüğü, 17 Nisan günü yaptığı açıklama-da, bahar şenliklerinin önceki gibi stadyumda, 24-26 Nisan tarihlerinde yapılacağını duyurmak zorunda kaldı.

ODTÜ’nün “Devrim” Stadyumu

Rektörlüğün dışlamaya-yok saymaya çalıştığı “Devrim Stadyumu”, ODTÜ’nün ve ODTÜ’deki mücadele tarihinin sembollerinden biridir.

1968’de Deniz Gezmiş ve arkadaşları, ODTÜ stadyumunun tribünlerine dev harflerle “DEVİRİM” yazdılar. Sonrasında yazının üzerine talaş ve zift karışımı dökülerek yakıldı. Böylece yazı silinmez bir hale geldi.

Sonraki yıllarda, ’68 mücadele ruhunu sahiplenmenin bir sembolüne dönüştü bu yazı. On yılda bir yazının üzerine talaş ve zift karışımı döküldü ve tekrar yakıldı. ODTÜ’lü öğrencilerin eylemlerinin de odağı oldu. Ve bugüne kadar, hiçbir gerici yönetimin, hiçbir faşist saldırının dokunamadığı, dokunmaya cesaret edemediği bir direniş ifadesi oldu bu stadyum ve bu yazı.

ODTÜ’lü öğrenciler bir kez daha hem şenliklerine sahip çıktı, hem de DEVİRİM’siz şenlik olmayacağını ilan ederek, bu yöndeki girişimi de engellemiş oldu.

6 Mayıs 1972- Denizler idam edildi

"Darağacı, darağacı
Yıkar seni halkın gücü
İçimizde öfke, acı,
DENİZ, YUSUF HÜSEYİN'İM..."
'68'de gençlik hareketi içinden

çıkan devrimci önderler, Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan, devrimin örgütlü ve silahlı bir tarzda gerçekleştirilebileceğini kavrayarak, Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu-THKO'yu kurdular ve silahlı mücadeleyi başlattılar. Yaptıkları eylemler kısa sürede yankı buldu ve halk içinde sempati topladı.

1971 yılına gelindiğinde, iyice sıkışan devlet, çareyi darbe yapmakta buldu. 12 Mart yarı-askeri faşist darbesi, bir yandan varolan örgütlülükleri dağıtıp halkı baskı altına aldı; bir yandan da devrimci önderleri tutuklayıp katletti.

THKO önderleri de darbeden sonra dağlara çekilerek ilk gerilla birliklerini oluşturmaya giriştiler. Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan, bu hazırlıklar içindeyken yakalandı. Deniz ve Yusuf, Sivas'ın Şarkışla ilçesinde polisle girdikleri çatışmada, Hüseyin ise, bir ihbar sonucu yakalandı.

Her türlü hukuksuzlukla sürdürülen yargılama sürecinde, idam cezası verildi. Bu karara karşı büyük bir tepki oluştu. İdamları engellemek için, THKP-C ve THKO militanları birlikte eylemler örgütlediler. Aralarında Mahir Çayan'ın da bulunduğu 10 devrimci, Kızıldere'de katledildi. Bu katliamın ardından Deniz, Hüseyin ve Yusuf idam edildiler.

İdama sloganlarla, marşlarla giden Deniz, Hüseyin ve Yusuf, git-tikçe artan bir sevgi ve coşkuyla halkın gönlünde yer etti. Denizler darağaçlarında boyuneğmezliğin simgesi oldu. 12 Eylül yıllarında idam sehpalarına çıkan devrimciler de, Denizlerin izinden gittiler.

olarak değerlendirip, devrimin "kırmı şehri kuşatması" ile başlayacak "halk savaşı" stratejisiyle gerçekleşeceğini savundu. Bu doğrultuda kırsal bölgelere çekildi ve köylülük içinde faaliyetlere başladı. Bu faaliyetler esnasında polisle girdiği çatışmada yaralı olarak ele geçti. Çok vahşi işkencelere maruz kaldı ve büyük bir direniş sergiledi. Kaypakkaya'nın adı "işkencede ser verip sır vermemek"le özdeşleşti. İhtilalci komünistler 12 Eylül yıllarında işkencehanelerde direniş destanları yazarak Kaypakkaya'nın bu mirasını sahiplendiler ve ileriye taşıdılar.

☆ 19 Mayıs 1895- Kübalı devrimci ve şair Jose Marti öldürüldü

Küba'nın İspanya'ya karşı bağımsızlık mücadelesinin simgesi olan Jose Marti, Küba Devrimci Partisi'nin kuruluşunda yer aldı. Aynı zamanda "partili sanatçı" olan ve şiirlerinde yalın bir dil kullanan Marti, çatışmada öldü. "Aynı yalınlıkla ölmek isterim" şiiri ülkemizde en çok bilinen şiiridir.

☆ 31 Mayıs 1971- Nurhak Direnişi

20 kişilik THKO grubu, Malatya-Kürecek'te bulunan ABD radar üssüne saldırı düzenlemek üzere harekete geçtiler. Askerler tarafından kuşatıldıklarında girdikleri çatışma sonucu THKO önderlerinden Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan şehit düştü.

☆ 31 Mayıs 2013- Haziran Ayaklanması başladı.

Fakat Baby Sans ve arkadaşlarının bu eylemi, tüm dünyaya yayıldı ve esin kaynağı oldu.

☆ 9 Mayıs 1974- Almanya'da Kızıl Ordu Fraksiyonu RAF liderlerinden Ulrike Meinhof, Stutgard'daki hücresinde öldürüldü.

☆ 11 Mayıs 2013- Reyhanlı'da IŞİD katliamı

☆ 13 Mayıs 1974- Kürt kadın savaşı Leyla Qasım, Irak Baas rejimi tarafından katledildi.

☆ 13 Mayıs 2014- Soma katliamı

Soma'da maden ocağında meydana gelen patlamada 301'den fazla madence hayatını kaybetti. Bu katliam, devlet-sendika-patron işbirliği ile oluşturulan güvencesiz çalışma koşulları altında gerçekleşmişti.

☆ 17 Mayıs 2002- Büyük halk ozanı Aşık Mahzuni Şerif öldü

☆ 17 Mayıs 1982- Diyarbakır cezaevinde Dörtler'in gecesi

12 Eylül sonrası Diyarbakır zindanındaki insanlık dışı uygulamaları protesto etmek için dört PKK'li tutsak, Ferhat Kurtay, Mahmut Zengin, Necmi Öner ve Eşref Anyık, 17 Mayıs gecesi, bedenlerini ateşe verdiler. Ardarda yapılan direnişler sonucu cezaevindeki koşulları iyileştirdi. Kürt hareketinin '84 atılımında bu direnişlerin etkisi büyük oldu.

☆ 18 Mayıs 1973 - İbrahim Kaypakkaya işkencede katledildi.

TKP-ML'nin kurucusu ve önderi İbrahim Kaypakkaya Dersim'de yaralı olarak yakalandıktan sonra, Diyarbakır Cezaevi'nde gördüğü işkencelerle katledildi. Mao'nun fikirlerinden etkilenen Kaypakkaya, Türkiye'yi tıpkı Çin gibi "yarı-feodal, yarı-sömürge"

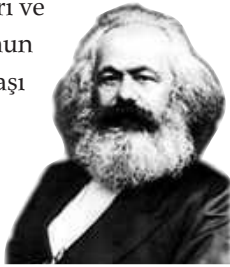
☆ 3 Mayıs 1962- Açlar Yürüyüşü yapıldı.

Yapı-İş Sendikası'nın Ankara'da düzenlediği yürüyüş, işsizliği protesto amacı taşıyordu. 5 bin kadar işçi ve işsiz katıldığı yürüyüşte, Meclis hedeflendi ve polislerle çatışma yaşandı. 300 kişinin gözaltına alındığı eylem, '60'lı yıllardaki yükselişin habercisiydi.

☆ 4 Mayıs 1937- Dersim katliamı başladı

☆ 5 Mayıs 1818- Karl Marks doğdu

Komünizm teorisinin mimarı ve örgütleyicisi olan Marx için, onun ölene kadar yanında olan yoldaşı Engels şöyle diyordu: "Marks, her şeyden önce bir devrimciydi. Kapitalist toplum ile onun yaratmış bulunduğu devlet kurumlarının yıkılmasına şu ya da bu biçimde katkıda bulunmak, kendi öz durumunun ve gereksinimlerinin bilincini, kendi kurtuluş koşullarının bilincini, kendisine ilk onun vermiş bulunduğu proletaryanın kurtuluşuna yardımında bulunmak, onun gerçek yönelimi işte buydu. Savaşım onun en sevdiği alandı. Ender görülür bir tutku, bir direngenlik ve başarı ile savaştı O."

☆ 5 Mayıs 1981- IRA militanı Bobby Sands ölüm orucunda öldü.

İrlanda'nın bağımsızlığı için mücadele eden İRA militanı Bobby Sands ve arkadaşları, başta siyasi tutukluluk hakkı olmak üzere, yaşam koşullarının iyileştirilmesi için ölüm orucuna başladılar. 217 gün süren eylemde, Bobby Sand ile birlikte 9 arkadaşı öldüler. Eylem dışarıda da çok büyük bir kitle desteği almasına rağmen, "Demir Lady" lakaplı Thatcher Hükümeti geri adım atmadı.

Mayıs ayında şehit düşen İhtilalci Komünistler

Mayıs 1980- Serdar Yılmaz

Örgütçü özellikleriyle öne çıkan, işçi ve emekçilerle ilişki kurmada ve onları örgüte kazanmada örnek bir yaşam süren Serdar, Kartal'da yıldırım düşmesi sonucunda öldü.

18 Mayıs 1976- Fevzi Aslansoy

12 Mart sonrası Ankara öğrenci gençlik hareketinin önde gelen militanlarından. Onun bu karakterini iyi bildiklerinden, polis ile sivil faşistlerin işbirliği içinde kurdukları kalleş bir pusuda kurşunlanarak öldürüldü.

8 Mayıs 1945- Kızıl Bayrak Berlin’de!

22 Haziran 1941 şafağında Hitler, sürpriz bir saldırı ile Sovyetler Birliği’ne yüklendi... Hitler, giriştiği sefer için “Dünya tarihinde görülen en büyük askeri yürüyüş” diyordu. Abartmıyordu. Bu saldırı ile dünyanın en büyük iki ordusu, insanlığın verdiği en kesin savaşım da birbirine girdi... Berlin, Londra, Washington’daki görüşler, Rus direnişinin bir aylık ‘yıldırım savaşı’ ile ezileceği merkezindeydi.

Bu savaşın sonucunu yalnız silah gücü değil, bütün dünyanın bir cephe halinde birleşmesi belirleyecekti. Stalin bunu, Alman istilasının başlamasından iki hafta sonra radyoda yaptığı ilk savaş sırası konuşmasında belirtti. Sovyet halkına, düşmanın epeyce toprak ele geçirdiğini söyledi. Ne var ki bu, paniğe neden olmamalıydı. “Yenilmeyecek ordu yoktur, hiç de olmamıştır” diyordu. Almanya, çok önemli askeri avantajlar sağlamıştır ama “kendisini kana susamış bir saldırgan olarak ortaya koymakla politik bakımdan kaybetmiştir.” Sovyet’lerin karşı-stratejisi, “Bütün bir halkın savaşı” olmalıdır. Ordu, “her karış vatan toprağı için savaşmalıdır” ama “zorunlu geri çekilme halinde” değerli her şey boşaltılmalı ya da yok edilmelidir.

Avrupa ve Amerika halklarındaki sadık müttefiklere sesleniyordu: “Ülkemizin özgürlüğü için verdiğimiz savaş, demokratik özgürlükler için Avrupa ve Amerika halklarının mücadelesi ile kaynaşacaktır.” Bu ülke halklarını yalnız direnmeye değil, “zaferi kazanmaya” çağırıyordu... Rusya’nın Hitler’e direnmesi, sürgündeki hükümetler ile ittifak kurması, Avrupa’daki bütün Nazi düşmanı unsurları –komünistlerden tutun da monarşistlere dek- Direnme Hareketi’nde birleştirdi. (...)

Almanlar “yumuşak sivil geri” bulamıyorlardı. Karşılaştıkları şey; gerilla olarak örgütlenmiş ve düzenli Rus birlikleri ile işbirliği halinde kolektif çiftçiler oluyordu... Sovyet taktiğinde, ordu ile halkın faaliyetleri eşgüdümlüydü. Kullanılan slogan; “Cephe, yalnız topların gümbürdediği yer değildir. Her çiftlikteki her atölye cephedir”... Siviller ordu ile işbirliğine fizik olarak da kendilerini hazırlamışlardı. Altı milyon insan, GTO rozeti testini kazanmıştı. Bu, her türlü koşma, yüzme, atlama, kürek çekme ve kayak yapma koşullarına uygun, “çalışmaya ve savunmaya hazır” insan demekti. Pek çok insan ücretsiz paraşütle atlama ve planör kurslarına katılmıştı. Her çiftliğin atış talimlerinde silah kullanmayı öğrenen ve kendi silahları olan sivil savunma grupları vardı. İşte bunlar hazır gerilla çetelerini oluşturuyordu.

Düşman yaklaşırken her sanayi kuruluşunda işçiler ekipler kurarak makineleri söküyor, yağıyor, ambalajlıyor ve doğuya doğru gönderiyorlardı. İşçiler de makineleri ile birlikte doğuya gidiyor, Sibirya’da ya da Urallar’da belli yerlerde fabrikalarını yeniden kuruyorlardı. (...)

Kızıl Ordu dergileri, ‘yıldırım tipi’ savaşı tahmin edebilmişlerdi... Eğer güçleri eşit ülkeler sözkonusu ise ‘yıldırım’ hemen başarıya ulaşmazsa, savaş uzar ve sonucu, ülkelerin nispi ekonomik kaynakları, savaş yedekleri ve halkın morali belirler. İşte şimdi

Ruslar ile Almanların yüzyüze geldikleri sınav buydu...

Şimdi Moskova cepheydi. Halk günlük 1.600 kalorilik rejime girmişti. Ne okullara, ne evlere kömür veriliyordu. Kömür savaş sanayi içindi. Evlerde elektrik yoktu. Elektrik mühimmat yapmak içindi. Halk, oniki saatlik çalışmadan sonra evlerine dönüyor, karanlıkta giysileri ile yatağa yığılıp, yorganlarını başlarına çekiyorlardı...

Stalin Moskova’da kaldı. 7 Kasım 1941’de Alman topları varoşlarda gümbürder ve Hitler Moskova’nın alındığını ilan ederken, Stalin Kızıl Meydanda birlikleri teftiş ediyordu. Bu hareket, Moskova halkına güven veriyordu. Bu hareketiyle onlara, başkomutanları ile birlikte ulusun savunmasının merkezi olduklarını anlatıyordu. O kış Moskova, Almanları altmış mil geriye itti ve orada tutmayı başardı.

1942 yazında Hitler, “Stalingrad’ı ne pahasına olursa olsun ele geçirin!” emrini vermişti. Stalingrad’ın düşmesi, Moskova’nın güneyden sarılması için yol açacaktı... Günlerce, binlerce uçak ve binlerce top bu kente saldırdı. Almanlar, Stalingrad’ı ikiye ve belki de on parçaya böldüler. Hitler, kaç kez bu kentin alındığını bildirdi. Gerçekten de çoğunu almıştı ama halkı alamamıştı.

“Volga’dan öte toprak yoktur” sözü Stalingrad’da dilden dile dolaştı. Sokak sokak, ev ev, oda oda dövuştüler. Tüfek, el bombası, bıçak, demir sandalye, kaynar su... ne buldularsa kullandılar. “Yıkılmadık bina kalmadı” diyordu Alman raporları. “Eğer yüreğiniz varsa, her tuğla yığını bir kale olabilir” sözleri dolaşıyordu dillerde. Stalin, “geri alınan her tepe, zaman kazandırır” diye tel çekmişti. Stalingrad halkı, tam yüzsekseniki gün işte böyle savaştı... Ve 2 Şubat 1943’de Almanlar teslim oldular.

Burası, uzun savaş cephesinin bir dönüm noktası oldu. Almanların bütün dünyayı köleleştirme hevesleri, işte burada, yiğit Volga kentinin erkek ve kadınlarınca parça parça edildi...

Stalingrad’dan sonra Almanlar sürekli geri itildiler. 1943’de Ukrayna’dan, 1944 yazında Sovyet cephelerinden sürülüp atıldılar. Temmuz sonlarında Sovyet orduları Almanları Varşova’dan söküp attı. Kızıl Ordu, 1945 Nisan’ında Berlin’deydi.

Anna Strong’un “Stalin Dönemi” kitabının 135-153 sayfalarından kısaltılarak alınmıştır.

ÇAĞRI

*Doğrudur yıldırımın düştüğü
Yağdığı yağmurun.
Bulutların rüzgarlarla sökün ettiği.
Ama savaş öyle değil,
Savaş rüzgarla gelmez;
Onu bulup getiren insanlardır.
Duman tüten topraktan yaz boyunca,
Dökülüp yükselir birden gökyüzü.
Ama barış ağaç değil, ot değil ki yeşersin:
Sen istersen olur barış, istersen çiçeklenir.
Sizsiniz halklar, kaderi dünyanın.
Bilin kuvvetinizi.
Bir tabiat kanunu değildir savaş.
Barışsa bir armağan gibi verilmez insana:
Savaşa karşı barış için
Katillerin önüne dikilmek gerek:
“Hayır yaşatacağız!” demek.
İndirin yumruğunuzu suratlarına!
Böylece mümkün olacak savaş önlemek.
Onlar demir çeliği elinde tutan birkaç kişidir.
Yoktur karabasandan bir çıkarları.
Dünyaya bakıp “ne küçük” derler,
Bir şeylerle yetinmezler acunda.
Para hesap eder gibi
Hesaplıyorlar bizi,
Savaş da bu hesabın ucunda.
Ürkmeyin tutmuşlar diye suyun başını:
Korkunç oyunları, davranın bitsin!
(...) Düşün ki savaş geçmişin malı
Ve barış taşıyor gelecekten.*

Bertolt Brecht

Sudan'da halk başardı; Bir diktatör daha devrildi

Sudan'da halk, dört aydır diktatör Ömer el Beşir'i protesto eden eylemler gerçekleştiriyorlardı. Dört ayın sonunda, **11 Nisan günü bir askeri darbe ile diktatör görevden alındı, tutuklandı, hükümet feshedildi. Darbeyi yapan ordu, 2 yıllığına yönetime el koyduğunu açıkladı.** İki yılın ardından seçimlere gidileceğini ve yeni bir anayasa hazırlanacağını duyurdu.

Daha ilk günden halkı karışısına almak istemeyen ve darbeye kitle desteği oluşturmak isteyen Savunma Bakanı Orgeneral Avad Muhammed Ahmed bin Avf, "Sudan'ın kötü yönetildiğini" söyledi ve protestolar sırasında yaşanan can kayıpları nedeniyle de özür diledi.

Sudan halkı dört ay boyunca sokaklarda eylemler gerçekleştirmiş ve Ömer el Beşir'in istifasını istemişti. Eylemler, diktatörün istifasına yetmedi. Ancak ülkeyi yönetemez hale geldiği de ortadaydı. Kitle eylemleriyle istifa etmiş olsaydı, bu işçi ve emekçiler için büyük bir zafer anlamına gelecekti. Sudan'daki egemen sınıflar, kendileri açısından büyük bir tehlike yaratacak olan bu durumun gerçekleşmesini engellemek için orduyu devreye soktu. Beşir, askeri darbe ile görevden alındı, tutuklandı, neresi olduğu açıklanmayan bir yere hapsedildi.

Ekmek isyanlarından 'devrim' sloganlarına

Protestolar, ekonomik kriz bahanesiyle ekmek fiyatlarının bir anda üç katına fırlaması, yakıt, tüp ve elektriğe gelen fahiş zamlarla enflasyonun yüzde 70'e çıkmasıyla başladı. **Ekmek fiyatlarının artmasının nedeni, IMF reçeteleri doğrultusunda devlet sübvansiyonlarının kaldırılması ve buğday ithalatının durdurulmasıydı.** Bu zamlarla aynı günlerde, **el Beşir, kendisinin 5. kez seçilmesine olanak sağlayan bir yasayı meclisten geçirmişti.** 30 yıl süren diktatörlüğü, zaten kitleler üzerinde büyük bir tepkiye neden oluyordu; bunu adeta "ölünceye kadar" sürdürme çabası, ekmek zamlarıyla birleşti; kitlelerin öfkesi patladı.

İlk olarak 13 Aralık 2018'de, Mavi Nil eyaletinde Atbara kentinde patlayan gösteriler, bir hafta içinde Damar, Berber, Karima, Sennar, Gedaref ve başkent Hartum'a sıçradı ve bütün ülkeyi sardı. **Atbara kenti, ülkenin ekonomisi açısından büyük önem taşıyan demiryollarının kesişme noktasında bulunan ve genel olarak hükümet karşıtı protestoların beşiği kabul edilen bir kent.**

Eylemlerle birlikte sloganlar da güçlendi. **İlk talep ekmek zamlarının geri alınması iken, hızla siyasi talepler öne çıkmaya başladı. Özgürlük, adalet, barış, kadın hakları, diktatörün istifası derken,**

"devrim" talepli sloganlar da hızla yayıldı.

Gündüz eylemlerinin dışında, büyük meydanlarda gece eylemleri de gerçekleştirildi. Dört ay süren eylemler boyunca kitlelerin üzerine, polisler ya da maskeli-silahlı siviller tarafından çok defa ateş açıldı, toplamda 50'den fazla insan öldü, yüzlercesi yaralandı, binlercesi tutuklandı. Şubat ayında sıkıyönetim ilan edilince, saldırılar daha da sertleşti. Gözaltına alınanlara kırbaç cezaları uygulandı. Ancak bu saldırılar eylemleri bitirmeye yetmedi.

Sudan'daki muhalif kitle örgütleri, eylemlere önderlik ettiler. **Çok sayıda kitle örgütü bir araya geldi, kendi içlerinde bir "komuta merkezi" oluşturarak, eylemleri örgütlediler, yön verdiler.** Kitlelerin eylem gücü arttıkça, politik sloganlar temel hale geldi, eylemin niteliği değişti.

Protestolara akademisyenlerden yoksul gecekondular halkına, gençlerden yaşlılara kadar çok geniş bir kesim katıldı. Özellikle kadınlar açısından büyük bir özgürleşme alanı açıldı. Çünkü 30 yıl önce Beşir bir darbe ile ülke yönetimini ele geçirdiğinde, özellikle kadınlar üzerinde büyük bir baskı oluşturmuştu. **Şeriatla yönetilen ülkede, kadınların yönetime karşı tepkisi de çok büyük oldu.**

Eylemlerde katılımcıların üçte ikisinin kadın olduğu görülüyor. **Sudanlı kadın protestocuları "Kandaka" olarak tanımlıyorlar. Kandaka, antik Sudan'da Nübye hanedanlığının savaşçı kraliçelerine verilen bir unvan.** Keza protestoların en çarpıcı görüntülerinden birisi, başkentte 5 gün boyunca adeta bir "kuşatma" şeklinde sürdürülen eylem sırasında, beyaz giyinmiş bir kadının, bir aracın üzerine çıkarak "Thowra!" (Devrim) sloganıyla şarkı söylemesi oldu. Şeriatın "kadının yeri evidir" emrine karşılık "kadının yeri devrimdir" sloganı yükseltildi.

Eylemlerde ordunun tutumu da dikkat çekiciydi. Başlangıçta Sudan ordusu "ülke yönetiminin etrafında kenetlendikleri" açıklamasını yaptı. Ancak sonrasında, polis ya da Beşir'in silahlı milis güçleri saldırıya geçtiğinde, gaz bombası attığında ya da ateş açtığında kaçan halkın bir kısmı orduya ait tesislere sığınınca, ordu halkı korudu. Hatta **son evrede, zaman zaman polis ile askerin karşı karşıya geldiği, askerin polisi durdurmak için ateş**

açtığı durumlar görüldü. Eylemdeki kitlelerin yanından-içinden geçen askeri birlikler, Sudan eylemlerinin en çarpıcı görüntüleri arasındaydı.

Elbette ki ordu "demokrat" ya da "ayaklanmacıların yanında" olduğu için yapmıyordu bunu. **Egemen sınıflar, ayaklanan kitlelerin güveneceği bir kurum olarak orduyu öne çıkarıyor, ordunun halkın yanında olduğu yanılmasını yaratmaya çalışıyorlardı. Bu aynı zamanda, olası bir askeri darbenin, halk tarafından benimsenmesi için de bir hazırlıktı.**

6 Nisan, eylemlerin yeni bir boyuta sıçradığı gün oldu. 6 Nisan'da kitle, hem Beşir'in başkanlık sarayını ve hükümet binalarını, Savunma Bakanlığı, Ulusal İstihbarat ve Ulusal Güvenlik konutlarını kuşatan bir oturma eylemi başlattılar. Eylemin 5. gününde, askeri darbe geldi.

Diktatörlükle geçen 30 yıl

Sudan en başta **Arap dünyasından**

Afrika'nın derinliklerine açılan kapı olarak konumlanmıştır. Diğer taraftan petrol ihraç eden birkaç Afrika ülkesinden biridir. Kızıldeniz'e komşu olması, Akdeniz'den Hint Okyanusu'na uzanan güzergahta önemli bir geçidi tutmasını sağlamak. Bütün bunlar, Sudan'ın stratejik önemini artırmakta, sömürgecilerin her zaman hedefinde olmasını getirmektedir. Tam da bu nedenle, Sudan topraklarında yaşayan halkın binlerce yıllık tarihi, ağır bir sömürü altında halkların acılarıyla örülmüştü.

1. Emperyalist savaşın ardından Sudan, Afrika'da bağımsızlığını kazanan ilk ülkelerden biri oldu. Genel olarak diktatörlükler ve ağır baskı rejimleri tarafından yönetilen Sudan'da, son olarak 1998 yılında Ömer el Beşir'in gerçekleştirdiği bir askeri darbe yaşanmıştı. O günden itibaren 30 yıllık dönem, ülkede ağır bir baskı ve şeriat yönetimiyle geçti. **Müslüman Kardeşler mensubu olan el Beşir, Sudan halkının etnik ve dini çeşitliliğini hiçe sayan bir şeriat rejimi kurdu.** Ve ilk günden itibaren, onun bu baskılarına karşı direnişler de yaşandı.

Beşir diktatörlüğünün en kanlı dönemi, Güney Sudan ile yaşanan iç savaş ve Darfur katliamıdır. Güney Sudan 1972'de özerkliğini kazandığında, Sudan'ın en büyük petrol yataklarına sahip olduğu bilinmiyordu. Bu tespit edildiğinde, Hristiyan azınlığın yaşadığı Güney ile Sudan hükümetinin savaşı başladı.

Sudan'daki devasa petrol yataklarında asil olarak Çinli şirketler etkinlik kurmuştu. ABD ise Güney'i ayırarak petrol yataklarına tek başına hakim olmak istiyor, bu nedenle Güney'in özerkliğini isteyen silahlı gruplara milyonlarca dolar para akıtiyordu. ABD'nin yanısıra İsrail, Fransa ve Almanya da, Güney'deki ayrılıkçı hareketi açıkça desteklediler. Çin ve Rusya ise Sudan hükümetinin yanında yer aldılar. Çin petrol yatakları üzerindeki hakimiyetini korumak için, Rusya ise Sudan hükümeti ile kurduğu askeri ilişkileri sürdürmek için... Milyarlarca dolar değerindeki, kükürt oranı düşük ham petrolü saklayan geniş Sudan topraklarında süren kirli savaşın oyuncularının hesapları da böylesine kirliydi.

Güney Sudan, kanlı bir iç savaşın ardından 2011

yılında bağımsızlığını ilan etti. Ayrılık, kitlelerin yönetime duydukları tepkilerin, Batılı emperyalistler tarafından kullanılması üzerinden gerçekleşmişti. Ancak bölünme, Batılı emperyalistlerin Güney'i kontrol altına almasını sağlamadı. Ülke 8 yıldır bitmek bilmez bir açlık-yoksullaşma girdabına yuvarlandı. İç savaşın önderliğini yapan Sudan Halk Özgürlük Hareketi (SPLM), her türlü muhalif harekete karşı vahşi bir terör estirdi.

Güney ile savaşın sürdüğü dönemde, ülkenin batısında bulunan Darfur'da yaşanan katliam, el Beşir diktatörlüğünün bir başka vahşetidir. **Ülkenin en yoksullarının oturduğu Darfur bölgesinde, 2003 yılında başlayan muhalif hareket, Sudan hükümetinin müdahalesiyle bir katliama dönüştü.** Hükümet, Arap kabileleri silahlandırarak Afrikalı kabilelerin üzerine sürdü ve çatışmalarında Arap kabilelerini destekledi. Bu saldırıda Darfur nüfusunun üçte biri zorla yerlerinden edildi, 2003-2008 yılları arasında BM rakamlarına göre 300 binden fazla insan öldürüldü. Devlet tarafından çöle sürülen insanların açlıktan ölmesi, Darfur katliamının en vahşi unsurlarından biriydi.

ABD, petrolüne erişimi kaybettiği Sudan'ı, Darfur katliamını kullanarak kontrol altına almaya çalıştı. BM-Güvenlik Konseyi'ne getirdiği Sudan'a müdahale tasarısı, Rusya ve Çin'in vetosuna takıldı. Ancak ABD, yaptırım kararları almayı ve 2009 Beşir hakkında UCM'de (Uluslararası Ceza Mahkemesi) yargılama kararı çıkarmayı başardı.

El Beşir, son yıllarda üzerindeki baskıyı hafifletmek için çeşitli adımlar attı. 2016'da İran'la ilişkilerini sınırladı. İsrail uçaklarına koyduğu yasağı kaldırdı ve İsrail'e Afrika'nın derinliklerine giden kapıyı açmış oldu. Suudi Arabistan ve BAE (Birleşik Arap Emirlikleri) tarafından Yemen'de başlatılan savaşa 1000 (bin) asker gönderdi. ABD'nin kapısını, Suudiler ve İsrail üzerinden çalma gayretiydi bu. Karşılığını da aldı. ABD 20 yıldan fazladır uyguladığı yaptırımları 2017'de hafifletti. Ancak Çin ve Rusya ile olan ilişkilerini sürdürdüğü için Sudan'ı "terör destekçisi" listesinden çıkarmadı.

Sudan üzerinde hesapları olan ülkelerden biri de Türkiye'dir. **Müslüman Kardeşler bütün dünyada lanetlenirken, AKP hükümeti ve Erdoğan desteği sürdürdü.** Sudan diktatörü el Beşir, bu desteği alan yöneticilerden biriydi. Elbette bu karşılıksız da değildi. **Erdoğan el Beşir ile, Sudan'ın Kızıldeniz'e açılan adası Sevakin'de bir üs kurma anlaşması yaptı.** Kızıldeniz'deki ticaret yolunu tutan stratejik Sevakin Adası

konusunda hayaller kuran Erdoğan, Beşir'e dönük bu darbenin ardından ortada kaldı.

Emperyalistler el Beşir ile ilişkilerini geliştirerek Sudan üzerindeki hegemonyalarını artırmaya çalışırken, kitle hareketi tüm bu planları altüst etti. Beşir hükümeti yerle bir edildi.

Halkın direnişi sürüyor

Sudan halkının yaşadığı ağır ekonomik kriz ve siyasi baskılar bir ayaklanmaya neden oldu. Ayaklanma dalgasının başladığı Aralık ayında ordu, Beşir yönetimini destekleyen açıklamalar yapmıştı. Ancak kitle hareketinin çığ olup herşeyi önüne katacağını gördükleri noktada, halkın yanında görünmeye başladı.

Her darbeci gibi, Sudan darbecileri de kitlelerin desteğini almaya, ülkeyi diktatörden kurtaran kahraman rolü oynamaya çalışıyorlar. Hapishanelerdeki tüm siyasi mahkumları serbest bırakma kararı aldılar. El Beşir'in partisinin tüm yöneticilerini, onun görevlendirdiği tüm valileri görevden aldılar. El Beşir döneminin bütün izlerini ve sembollerini yerle bir edeceklerini açıkladılar. Bütün bunlarla, ayağa kalkmış halkın darbe karşısındaki tepkisini azaltmaya, darbeyi kabullenmesini sağlamaya çalışıyorlar.

Diğer taraftan darbe yapar yapmaz akşam saat 22.00 ile sabah 04.00 arası sokağa çıkma yasağı ilan ettiler. Hükümeti, meclisi feshettiler. İki yıl sürecek bir darbe dönemi ilan ederek, iki yılın sonunda seçimlerin yapılacağını duyurdular. Yani **darbeci yönetimi en az iki yıl sürdürmeyi istediklerini gösterdiler. Kitlelerin sokakları terketmesini istediler. Fakat kitleler, sokağa çıkma yasağını tanımayarak eylemlerine devam etti.** Askeri bir darbe yönetimi değil, kendilerinin seçtiği sivil bir yönetim istediklerini ortaya koydu.

Tüm dünyada işçi ve emekçiler çok iyi biliyor ki, **her darbe öncelikle halka karşıdır; halkın eylemlerini durdurmaya, baskı altına almaya dönüktür. Bu durumun farkında olan halk da sokakları bırakmayı reddediyor, eylemlerini sürdürüyorlar.** Ancak darbecilerin halka karşı giderek daha fazla sertleşecekleri, saldırılarını arttıracakları bellidir. Tıpkı daha önce Mısır'da Şeriatçı Mursi yönetimine karşı kitle eylemleri yükseldiğinde ordunun yaptığı darbe gibi...

Bu koşullarda Sudan halkının, yaşam koşullarını iyileştirebilmenin yanı sıra askeri darbe yönetimini durabilmesi için de, direnişi sürdürmekten başka bir çaresi yoktur.

Venezuela'da darbe girişimi

Venezuela'nın ABD destekli "muhalifet lideri" Juan Guaido, 30 Nisan günü askeri darbe girişiminde bulundu. Ordunun tamamından destek isteyen ve halkı 1 Mayıs günü eylem için sokağa çağıran Guaido, "Özgürlük Operasyonu'nun son evresini başlatıyoruz" dedi.

Guaido açıklamasını, başkent Caracas yakınlarındaki La Carlota askeri üsünden yaptı. 2014 yılında liderlik ettiği muhalif hareket sebebiyle ev hapsinde olan ünlü muhalif Leopoldo Lopez de Guaido'nun yanındaydı. Keza ordudan bazı üst rütbeli komutanlar da fotoğraf karesine girmişti.

Guaido'nun arkasındaki asıl destek ise ABD'den geldi. ABD Dışişleri Bakanı Mike Pompeo, "gerekirse ABD askeri hareket düzenler" açıklamasını yaptı. Bunun üzerine Rusya da ABD'ye sert bir cevap vererek Venezuela başkanı Maduro'yu koruduğunu gösterdi.

Diğer taraftan, ABD'nin işgal ettiği ülkelerde "vurucu tim" olarak kullandığı Blackwater adlı paralı askeri örgütün, Venezuela'ya yönelik askeri operasyonlar için aylardır hazırlık yaptığı ortaya çıktı. Blackwater, özellikle Irak savaşında halka yönelik vahşetiyle teşhir olmuş, katiller sürüsü barındıran bir şirket. Şimdi Venezuela sınırında 5 bin paralı askeri beklettiği ileri sürülüyor.

Venezuela'da ABD'nin nafile turları

Eski Ulusal Meclis Başkanı olan Guaido, Ocak ayında kendisini "Geçici Devlet Başkanı" ilan etmişti. Ülkedeki ekonomik sıkıntıları bahane ederek muhalif kitleleri arkasında toplamaya çalışan Guaido, bunu başaramadı. Ardından, Kolombiya sınırında beklemekte olan "insani yardım konvoyu" üzerinden bir çatışma unsuru oluşturmaya çalıştı; ancak bu da tutmadı. 23 Nisan günü "yardım konvoyu"nu bahane ederek Venezuela'dan ayrıldı ve ortadan kayboldu.

Bir süre sonra yeniden ortaya çıkan Guaido, Latin Amerika ülkelerine "dış ziyaretler" gerçekleştirdiğini ileri sürdü ve "dış gezileri bittiği için" yeniden ülkeye döndüğünü açıkladı. Sonra da darbe çağrısı yaptı.

Bu süre boyunca ABD, BM nezdinde Maduro karşıtı çeşitli girişimlerde bulundu; ancak Rusya ve Çin'in vetosuna çarptı. Rusya bir taraftan siyaseten ABD'yi durdururken, diğer taraftan Venezuela'ya nükleer bomba yüklü iki uçak, yanısıra silah ve uzman subay gönderdi. ABD'nin askeri hazırlıklarına karşılık, Rusya da askeri olarak Maduro'yu güçlendirdi.

Sonuç olarak ABD'nin Ocak ayından itibaren sürdürmeye çalıştığı darbe girişimi, başarısızlıkla sonuçlandı.

Rusya ve Çin, Venezuela'yı, Latin Amerika topraklarında kendileri için vazgeçilmez bir üs olarak da görüyorlar ve ABD ile açık savaşı göze alarak destekliyorlar.

Keza çok ciddi ekonomik sorunların girdabında boğulmakta olan Venezuela halkı, ABD'nin rüşvetlerine kanmadı. Latin Amerika tarihinin lanetli darbe geçmişi ve yine lanetli ABD sömürgeciliği dönemi, halkın hafızasında canlı. Bu yanı sıra ABD yanlısı hareketler bugüne kadar güçlenemedi, kitleleri etkileyemedi.

Ancak bu kadar büyük ekonomik sorunlar çözülmediği koşulda, Maduro'ya olan desteklerini ne kadar sürdürecekleri de belirsiz.

İşkenceci Raci Tetik öldü

Mamak'taki işkenceleriyle nam salan Raci Tetik, 27 Nisan günü 88 yaşında öldü. O, devlet destekli işkenceci bir katildi. Lakabı "kasap"tı zaten. 12 Eylül döneminde Mamak Askeri Cezaevi Komutanı'ydı. Tam 4 yıl boyunca, tutsaklara pervasızca, insanlıkdışı işkenceler yaptı.

Cenaze töreninde protesto gösterisi vardı. Mamak'ta yatan tutsaklar, cenazesinde oradaydılar; slogan atılar, işkencelerini teşhir ettiler. Hayatta iken işkenceleri nedeniyle hesap vermemeyi başarmıştı bu katil. Devlet onu korumuş, hakkındaki soruşturma dosyaları kapanmıştı. Ama tarihin belleğinde aklanmadı; tersine insanlık suçu işlemiş bir katil olarak kayıtlara geçti.

İdama gideni tekmelemek

Raci Tetik'in Mamak'ta yaptıklarının her biri, insanın kanını donduracak düzeyde vahşet içeriyor. Basit bir "görev adamı" değildi o; yaptıkları da "emirlere uymak"tan ibaret kalmamıştı. Cezaevindeki her saldırısı, her uygulaması, psikopat-katil kimliğinin, ruhuna işlemiş olan alçaklığının göstergesiydi.

İdama götürülenlerin askere tekmeletilmesi, bunlardan biridir. Erdal Eren, Necdet Adalı gibi yiğit devrimciler, darağacına çıkartılırken bile tekme atılmıştı. Böylesine büyük bir kin ve nefret içindeydi tutsaklara karşı...

Onun işkenceleriyle katledilen sembol isimlerinden biri de İlhan Erdost'tur. Darbeden bir ay sonra, sadece bir kitap yüzünden Muzaffer Erdost ve kardeşi İlhan Erdost tutuklandılar. Mamak'a götürüldüklerinde, içeri girer girmez yoğun bir dayak sağanağı ile karşı karşıya kaldılar. Öylesine vahşi ve uzun bir dayaktı ki bu, İlhan Erdost kanlar içinde zorlukla yerden kalkabilmiş, hemen ardından "başım dönüyor" diyerek tekrar yere düşmüştü. Dayakla öldürüldü İlhan Erdost. Onu katleden askerler, yargılanırken "analarını ağlatın" diye emir aldıklarını söylediler duruşmada. "Sol Yayınları"nın sahibi olan İlhan Erdost, özel olarak hedef alınmıştı.

11 Eylül 1988'de Milliyet'te yayınlanan yazı dizisinde Tetik, kimliğini ve yaptığı işkenceleri kabul ediyor ve şöyle savunuyordu: "Ben bir işkenceciyim. Mamak'a geldiğimde görev yapılmıyordu, başa geçtim, örnek oldum. Talimatnameleri uyguladım. Sıkıyönetimin verdiği görevi yaptım. Bu bir savaştır, savaşta her zaman iyi şeyler olmaz. Demir parmaklıkların gerisindeki insan TTE (Tek tip elbise) giymek zorundadır, emirlere uymak zorundadır. Giymeyenlere de zorla giydirdik"

Mamak Cezaevi "karıştır-barıştı" saldırısının uygulandığı yeri aynı zamanda. Faşist katillerle devrimciler aynı koşullara konuluyor, psikolojik işkence de en üst düzeyde uygulanıyordu. Her aşamada yoğun dayak, TTE, saç tıraşı, İstiklal Marşı, insanlıktan çıkartacak her türden vahşeti pervasızca yaptılar. Tutsakların ruhlarını-bilinçlerini de teslim alma, devlet için bir daha "tehdit" olamayacak bir boş çuvala çevirme hedefleri vardı.

Özel eğitimli katil

Devletin özel eğitimli katillerinden biriydi Tetik. Yatılı okulda, ardından harp okulunda okudu. Teğmen rütbesiyle Kore savaşına katıldı. Yanında 12 Eylül cuntasının şefi Kenan Evren vardı. İlk kontrgerilla eğitimini bu ülkede aldı.

Muhtemelen doğrudan ABD askerleri tarafından, savaşın içinde eğitildi. Vietnam kasabı ABD, kendine uygun bir kasap yetiştirmişti. Özel Harp Dairesi'nin kadrosuydu. Psikopat karakterinden dolayı 22 kez görev yeri değiştirilmiş, kontrgerillanın sembol isimlerinden Sabri Yirmibeşoğlu'nun koruması altında çalışmıştı. Kıbrıs Harekatı'nda "paraşüt ile ilk atlayan" ekibin içindeydi ve Kıbrıs'ta da savaşmıştı. İki ayrı savaşın içinde daha vahşi bir "kasap" hale gelmişti.

12 Eylül'den iki ay önce Mamak Cezaevi komutanlığına atandı. Oradaki direnişi kırmak, tutsakları teslim almak için, tam yetkiyle görevlendirdi. Gelir gelmez de işkencelere başladı.

Diyarbakır'da Esat Oktay Yıldırım, Mamak'ta Raci Tetik, 12 Eylül işkencecilerinin sembol isimleriydi. Esat Oktay Yıldırım, PKK tarafından öldürüldü. Raci Tetik için de aynı tehlike vardı; o yüzden devlet onu koruma altına aldı. Ayrıca yargılanmasını da önledi. Soruşturma dosyası açıldığında, yıllarca onun yurtdışında olduğu söylendi. Oysa TSK'ya ait bir bakımevinde kaldığı sonradan açığa çıktı.

20 Ekim 2012'de TBMM Darbeleri Araştırma Alt Komisyonu, Tetik'i "sorgulamak" için ayağına gitti. Komisyonunda HDP'li Sırrı Süreyya Önder de vardı. Bu bir sorgulamadan çok, devlete sırtını yaslamış işkenceci katilin pervasızca yaptıklarını savunduğu bir konuşmaya dönüştü.

Karşısında gerçekten sınıf kinyile davranan bir devrimci olmayınca, "sorgulanan" Tetik, yeniden Mamak Komutanı edasıyla sorgulayan-saldıran kimliğine büründü. Yaptıklarıyla övündü, heykelinin dikilmesi gerektiğini söyledi. Bu "sorgulama"dan geriye-arşivlere Tetik'in küstahça ve başı dik, Sırrı Süreyya Önder'in silikçe sırtan fotoğrafları kaldı.

Hesap vermeden öldü

Kasap Raci Tetik, 4 yıl boyunca pervasızca işkence yaptı, onlarca kişiyi katletti. Devlet "30 yıllık zamanaşımı süresi dolduğu" gerekçesiyle işkence ve katliam dosyalarını kapattı.

Tetik devletin "şerefli" bir komutanı olduğunu düşünüyordu, verilen görevleri de şevkle yaptı.

Bu yanı sıra 12 Eylül döneminde yapılan işkenceler, asılan devrimciler, katledilen insanlar, öncelikle faşist devletin doğrudan sorumluluğu altındadır. Ancak emirleri uygulayan Tetik gibi işkenceciler de, yaptıklarının hesabını vermek zorundadır.

Raci Tetik'ten bu hesap sorulmadı; yaptıklarının bedelini ödemedi gitti. Ama bir bakımevinde sıkı koruma altında yıllarca tek başına kaldı ve o halde geberdi. Cenazesi bile protestolar altında kaldırıldı. Ve tarihe o kötü ünüyle kazandı...

Yediveren Yayınları İŞÇİ SINIFI BROŞÜRLERİ

Biz işçi sınıfıyız!

Geçimimizi işgücümüzü satarak sağlarız. Toplumun bütün maddi varlıklarını biz üretiriz. Bu sömürü düzenini yerle bir edecek tek güç biziz!

Kapitalist sistem, işgücünü meta haline getirir. İşçiler, her tür üretim ve geçim aracından yoksun bırakılmıştır. Üretmek ve geçinmek için, kapitalistin yanında çalışmaktan başka çaresi kalmamıştır.

İşçi sınıfının kurtuluşu, kendi eseri olacaktır! Kendisiyle birlikte tüm sömürülen, ezilen kesimleri, yani insanlığı kurtaracaktır. Bunun da tek yolu, kendi davası için örgütlenmek ve mücadele etmektir!

İşçi sınıfının en etkili mücadele araçlarından biridir grev. İşçiler bu hakkı elde edebilmek için yüzyıllar boyu mücadele etmiştir. Bugün de işçiler, grev hakkını yine grev yaparak elde etmekle karşı karşıyadır.

Faşizme karşı sosyalizmin zaferi!..

**Sovyet Kızılordusu,
Moskova önlerinde yenilgiye uğrattığı
Alman faşizmini, Berlin'e kadar kovaladı.
II. Emperyalist Paylaşım Savaşını bitiren de
Kızılordu'nun bu zaferi oldu.**

**8 Mayıs 1945'te
Berlin'de parlamento binasının (Reichstag)
tepesine dikilen kızıl bayrak,
sosyalizmin, faşizm karşısındaki zaferinin simgesiydi.
Ve 8 Mayıs, faşizme karşı mücadele
günü olarak kabul edildi.**

